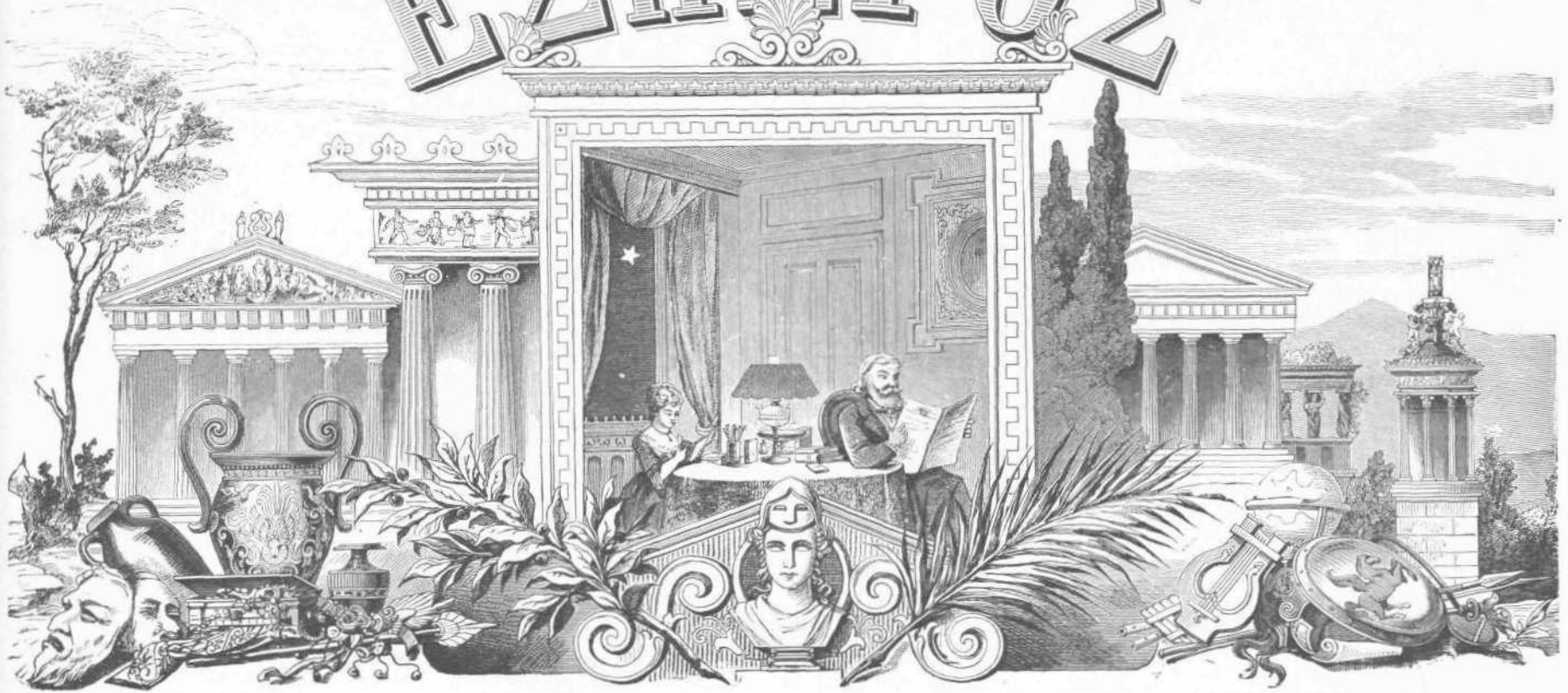

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Στ'.

Ἐκδίδεται
τῇ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῇ 1/13 Μαρτίου 1887

Γιὰ ἑτησίαν
προπληρωμένη
εἰς χρυσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 141.

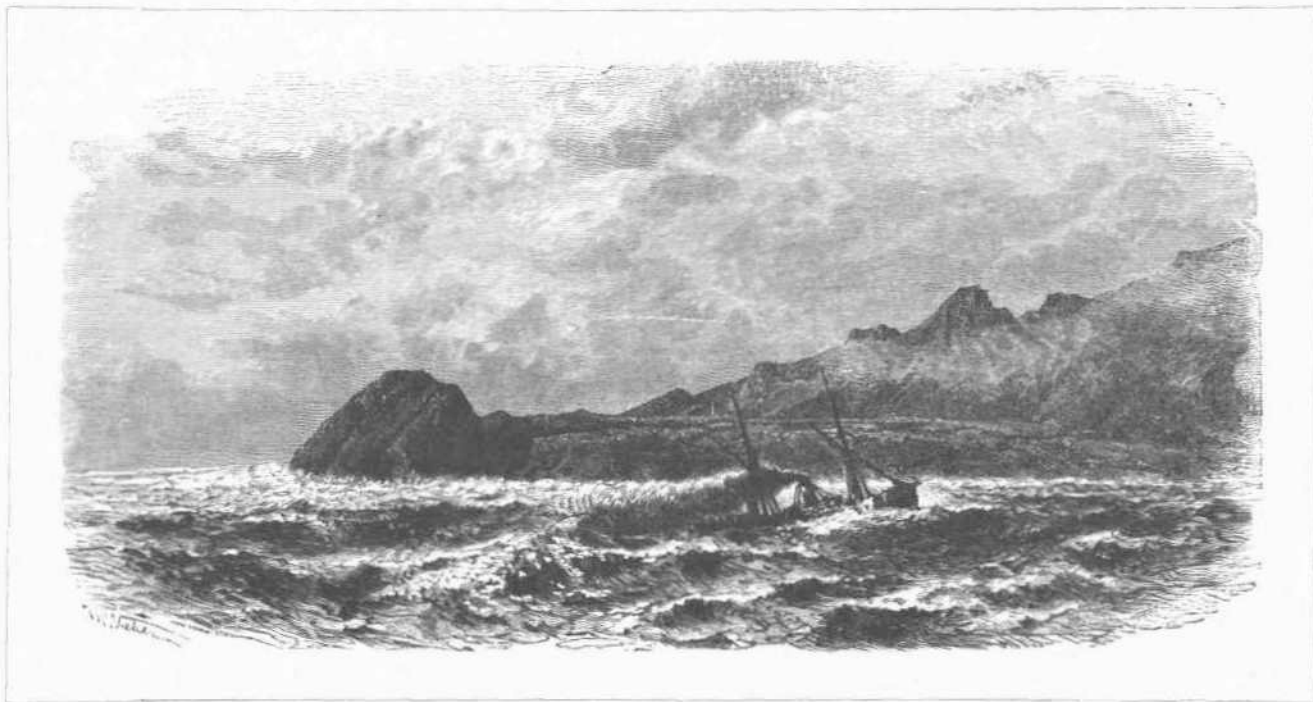
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ Τάϊραρον ἀκρωτήριον ἐν Πελοποννήσῳ. — Ἡ ἠθικὴ παραφροσύνη. Ἱατρικὴ μελέτη. — Ἡ ἄλυσία τοῦ σαλομοῦ ἐν τῷ Ῥήνῳ. — Ἡ εἰσοδος τῆς Στοᾶς τῶν πρεσβυτέρων ἐν τῇ Ἀλάμπρα τῆς Ἰσπανίας. — Ἀλέξ. Πούσκιν. Ἡ dama τῆς Πίκας. Μετάφρ. I. Δ. (Τέλος). — Ἡ τῆσος Κρακατῶ καὶ ὁ πορθμὸς τῆς Σόνδης ὑπὸ Ἐδμόνδου Κοττῶ. Μετάφρ. ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ποίησις. Ὁ Μεθούσις. Ἐπὶ Ἀνδρέου

Γ. Δαλλαπόρτα. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουτίου. Διήγημα. (Τέλος). — Διάφορα. — Αἰτίγματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὸ Τάϊραρον ἀκρωτήριον ἐν Πελοποννήσῳ. — Ἡ ἄλυσία τοῦ σαλομοῦ ἐν τῷ Ῥήνῳ. — Ἡ στοὰ τῶν πρεσβυτέρων ἐν τῇ Ἀλάμπρα τῆς Ἰσπανίας. — Ἡ τῆσος Κρακατῶ καὶ ἡ ἐκρήξις αὐτῆς. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουτίου. — Ὁ κήπος τοῦ μεγάρου τοῦ Ὀλλανδοῦ τοποτηρητοῦ ἐν Ἰάβα.

ΤΟ ΤΑΙΝΑΡΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ ἐν Βερολίῳ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Κύριος Ἀλέξανδρος Ρ. Παγκαλῆς, ἀποπερατώντας κατ' αὐτὰς τὴν μετάφρασιν τοῦ "Φαύστου", ἀπέστειλεν ἡμῖν τὸ χειρόγραφον ὅπως δημοσιευθῇ ἐν τῷ "Ἐσπέρω". Ἀσμένως ἀγγέλλομεν τοῦτο τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, πεποιθότες ὅτι μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος θέλουσι πάντες ἶδει τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ ΓΟΕΤΤΕ μεταφρασθέν ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτέρου παρ' ἡμῖν λογιῶ. Τῆς πολυτίμου ταύτης μεταφράσεως, ἧς ἀρχόμεθα διὰ τοῦ προσεχέως τεύχους, θέλει προταχθῆ ἡ εἰκὼν τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν φίλου καὶ καθηγγοῦ μετὰ συντόμου σημειώσεως τῶν φιλολογικῶν καὶ ποιητικῶν αὐτοῦ ἔργων.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΤΑΙΝΑΡΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ

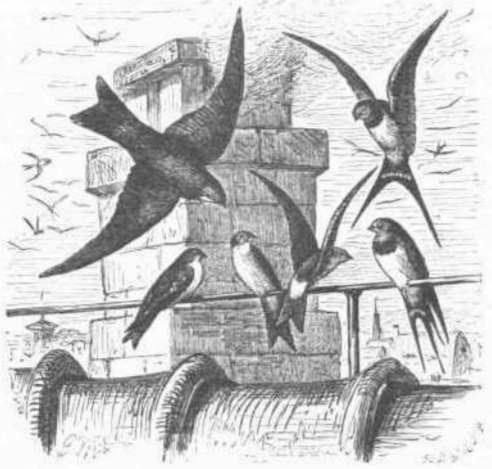
ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩΙ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 321.)

ἸΙ τῆς μεσημερινῆς ἄκρας τῆς Πελοποννήσου, ὡς γεγραφοῦσα σκοπιὰ πρὸς τὴν μεσόγειον θάλασσαν, ὑψοῦται ἀπὸ τομον καὶ ἄγριον ἀκρωτήριον ἢ μᾶλλον εἰπεῖν θράχος πετρώδης, τὸ Ταίναρον, τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος πολυθρόλλον καὶ ἐπιφοβὸν τοῖς ναυτιλλομένοις. Ὁ διὰ θάλασσης πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐρχόμενος θλίπει μακρόθεν τὴν ἀπορροῖα ταύτην ἄκρον ὑψομένου ἐν τῇ θάλασσῃ, ἧς τὰ ἀφρώδη κύματα τὴν περιβρέχουσιν. Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου τῆς Λακωνίας ὑπῆρχεν ἐν ἀρχαίᾳ ἐποχῇ ὁ διαπρεπὴς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ τὸ σκοτεινὸν αὐτοῦ σπήλαιον, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἦτο ἡ εἰσοδος τοῦ Ἄδου. Ἡ Ζητῆρὰ τῶν Ἑλλήνων φαντασία αὐτὴν τὴν θέαν ἐχαρακτήρισεν ὡς εἰσοδὸν εἰς τὸν Ἄδην, καὶ τοῦτο δικαίως, διότι δὲν δύνανται τις νὰ φαντασθῇ μέρος ἀγριώτερον τούτου, ἔνθα ἡ θάλασσα μυκωμένη ἐπαπειλεῖ νὰ καταβυθίσῃ τὰ περιπλέοντα πλοῖα, τὰ ὅποια εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἰδιοτρόπους ὀμότητας τῆς Θετίδος. Ἐπιστέφεται δὲ τὸ Ταίναρον ὑπὸ τῶν θραχωδῶν τοῦ Ταυγέτου κορυφῶν, αἵτινες ἐκ τοῦ ὕψους αὐτῶν ἐπιθλέπουσι τὴν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν θυελλώδη θάλασσαν. Σήμερον, μετὰ τὴν ἐφάουρσιν τοῦ ἀτμοῦ, τὸ Ταίναρον ἀπόλασε μέγα μέρος τῆς ἀγριότητός του, διότι τὰ ἀτμόπλοια ἀσφαλῶς τὸ ἐπικίνδυνον ἀκρωτήριο περιπλέονται. Μετ' οὐ πολὺ δὲ, ὅτε, Θεοῦ εὐδοκούντος, θὰ ἐνεργηθῇ ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, τὰ πλοῖα θὰ ἔχωσιν ὁδὸν πολλὴ ἀσφαλεστέραν, καὶ τὸ Ταίναρον θὰ μείνῃ ἥσυχον καὶ μεμονωμένον καὶ

θὰ θλίπῃ τὴν τεταραγμένην θάλασσαν, ἧς δὲν θὰ ζῆτῃ τοῦ λοιποῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὡς ἐζήτησε αὐτὰς ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς οἱ ἄνθρωποι, ἦτον ἀνεπτυγμένοι, δὲν εἶχον εἰσεῖτι εὖρει τρόπον νὰ δαμάσωσι καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Ὅπως δὲ ποτε τὸ Ταίναρον θὰ μείνῃ διὰ παντός μίαν τὴν μεγαλοπρεπεστέρων θέσεων τῆς εἰς τοιαύτας τοποθεσίας τοσοῦτον πλουσίας πατρίδος ἡμῶν

Ἡ ΘΩΙΚΗ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ.

Ἱατρικὴ μελέτη.

ΜΙΑ τῶν θλιβερωτέρων ἀνακαλύψεων, ἃς πρὸ πόδας ἐποικίαστο ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐπιστήμη, εἶναι ἡ ἐπικληθεῖσα ἡθικὴ παραφροσύνη, ἡ διανοητικὴ ἐκείνη νόσος, ἧς διὰ διαφέρει πασῶν τῶν ἄλλων νόσων τοῦ εἴδους τούτου.

Ἐν τῷ αἰ ἄλλοι νόσοι τοῦ ἐγκεφαλοῦ ἐπιφέρουσι διαταραξείας τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, ἡ ἡθικὴ παραφροσύνη οὐδὲν τοιοῦτον σύμπτωμα ἔχει, ἀλλὰ θλίπτει τὴν ἀνθρωπὸν πάσχοντα ἐξ αὐτῆς νομίζει ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του ἄνθρωπον καὶ ὀρθῶς σκεπτόμενον καὶ λογικῶς ἐνεργούντα. Ἐν ἐπιμελεστέρῳ ὅμως ἐξετάσει ἔννοοι τις ὅτι παρ' αὐτῇ συνδέη ἐντελής μεταβολὴ καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ τοῦ βίου καὶ τῶν σκέψεων του καὶ τῶν αἰσθηθῶν του καὶ ὅτι ἡ ἔλη ἡθικὴ καὶ διανοητικὴ φύσις τοῦ νοσοῦντος ἔλαθεν ἐντελῆ ἀλλοίωσιν, οὐδὲν θρον ἡθικῆς, οὐδένα περιορισμὸν τῶν νόμων ἀναγνωρίζουσα.

Ἡ νόσος ἐπέρχεται θαμνηδὸν καὶ διέρχεται διάφορα στάδια, τὰ ὅποια ὅμως εἶναι δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς στάδια παραφροσύνης. Ἐν τῶν σταδίων τούτων εἶναι αἱ διανοητικαὶ νόσοι αἱ παραγόμεναι ἐκ τῆς καταχρήσεως πνευματικῶν ποτῶν, ἐν αἷς πρώτην θέσιν κατέχει τὸ delirium tremens. Ὑποδιαίρεισι αὐτοῦ εἶναι ἡ διαρκὴς φιλοποσία, ἢ ἡ διηνεκὴς ἐπιθυμία τοῦ πίνειν, περὶ ἧς διὰ μακρῶν ἀναφέρει εἰς τῶν εἰδικῶν ἱατρῶν τῆς Ἰταλίας, ὁ Ταμπουρίνης, ὅστις διηγεῖται τὸ ἀκόλουθον περιστατικὸν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του.

Πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν κάτοικός τις τῆς πόλεως Μαντούης, οὐ μακρὰν τῆς Βερόνης, μετέβη παρὰ τῆ ἱατρῆν Σάνκι, ὅπως τὸν συμβουλεύσῃ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ὁ νέος οὗτος, ὀνόματι Κάισαρ Ν., διῆγε, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ πατρὸς, εἶον ἄτακτον, ὃν μάτην προσεπάθησαν ὁ τε πατήρ καὶ ἡ μητὴρ διὰ συμβουλῶν καὶ προτροπῶν νὰ διορθώσωσιν· οὐδέμια τιμωρία ἴσχυον, οὐδὲ καὶ τριετὴς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσία. Τοσοῦτον μᾶλλον παράδοξος ἦτο ἡ ἀταξία αὐτῆ ἐν τῷ βίῳ, καθ' ὅσον ὁ νέος ὑπῆρξεν αἰετοῦ συνετός, σκεπτικός καὶ ἀγαθώτατος. Ἐπο-

μένως ἐπῆλθεν εἰς τὸν πατέρα ἡ ὑποψία μὴ ὁ υἱὸς του πάσχῃ τὰς φρένας. Ὁ ἱατρὸς Σάνκις ἐξετάσας ἐπισταμένως τὰ πάντα, συνεβούλευσε τὸν πατέρα νὰ τοποθετήσῃ τὸν υἱὸν του ἐν τινι φρενοκλιτρῷ πρὸς ἴασιν, διότι, εἰπον, ἂν παραμειθῇ ἡ αὐτὴ κατάστασις, δύνανται εὐκόλως νὰ καταλήξῃ ἡ ὀριστικὸς εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἢ ἐν τῇ εἰρκτῇ. Ὁ πατήρ ὅμως, παρακούσας τὴν συντην ταύτην συμβουλήν, ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ τὸν υἱὸν του ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μέχρι τοῦδε θεραπείαν· ἀλλὰ κακῶς ἔπραξεν, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων.

Πρὸς πλειοτέραν διαφώτισιν ὑφείλομεν νὰ σκιαγραφήσωμεν τὸν βίον τοῦ Κάισαρος Ν. Ὁ πατήρ αὐτοῦ εἶναι οἰνοπότης, εὐκατάστατος καὶ εὐπόλητος. Καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς του, ὅστις ἰδίως ἠγάπα τὸν Κάισαρα, μεγάλας κατέβαλον προσπάθειαι πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν τοῦ νέου. Ὅκταετὴς εἰσῆλθη εἰς τὸ σχολεῖον, ἐν τῷ ἢ διαγωγῇ του ὑπῆρξε πάντοτε ἀρίστη. Ἐν ἡλικίᾳ δεκαετῶν ἐνεγράφη μαθητῆς εἰς τὸ πολυτεχνεῖον τῆς πατρίδος του. Ἐκτοτε ἤρξατο ἡ ἀταξία ἐν τῷ βίῳ του. Ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους ἀντι νὰ μεταβαίη πρὸς ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων του, διέμενε μετὰ συμμαθητῶν του ἐν τοῖς οἰνοπωλείοις, ἐνθὰ ἔπινε κατὰ κόρον καὶ οἶνον καὶ πνευματικῶν ποτῶν. Μετ' οὐ πολὺ δὲν τῷ ἐπήκουον πλεὸν τὰ χρήματα, ὅσα τῷ εἶδεν ὁ πατήρ καὶ ὁ θεῖος· ἤρξατο νὰ κάμνην χρέη, τὰ ὅποια ὁ πατήρ προθύμως ἐπλήρωνεν. Ἄλλ' αἱ παρεκτροπαὶ ἐγένοντο τοσαύται, ὥστε ὁ πατήρ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀποσύρῃ ἀπὸ τοῦ σχολείου καὶ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ αὐστηρῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἀλλὰ καὶ τούτοις ἄματῃν ἡ κατάχρησις τῶν πνευματικῶν ποτῶν ἐξηκολούθει.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ εὐρίσκον εὐχάριστον ἐν τῇ οἰνοποσίᾳ, ὅσως αὐτὸς ἀνέφερον εἰς τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχάς· ἀλλ' ὅτι μετὰ παρακίαν καὶ πάλιν ἀνευ αἰτίας τινὲς παρεῖδον εἰς τὸ παλαιὸν τοῦ ἐλάττωμα. Ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ τούτῳ τοῦ προδικασθέντος τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. Τῇ 21 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1878 καταδικάσθη εἰς πρόστιμον 50 φράγκων, διότι ἐνοικίασας ἄμαξαν ἐπωλήσεν αὐτήν. Ἡ ἀπόφασις ἔλεγεν· "ὅτι καταδικάζεται εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο πρόστιμον, διότι ἐνήργησεν ὑπὸ τὸ κράτος ἐξέμεινος προκληθείσης ὑπὸ ὑπερμέτρου πότου". Τῇ 21 Φεβρουαρίου 1879 καταδικάζεται τὸ δεύτερον εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα. Τῇ 5 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταδικάζεται ἐκ τρίτου πάλιν δι' αὐθαίρετον πώλησιν ἡθικῶν σκευῶν ἀμάτης εἰς δεκαπενθήμερον φυλάκισιν καὶ εἰς 100 φράγκων πρόστιμον. Τέλος τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1880 ἐνάγεται ὁ Κάισαρ εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ ἀπάτη καὶ καταχρήσει. Ἰδοὺ δὲ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ πατήρ του ἐνεπιστεύθη τῷ Κάισαρι τὴν ἀγορὰν σταφυλῶν ἐν Νεαπόλει· μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐδέχθη οὗτος τὴν ἐντολήν, καὶ μετὰ τοσοῦτου ζήλου διεξήγαγεν αὐτήν, ὥστε πάντας ἤρξαντο ἐλπίζοντες τὰ βέλτεστα. Κατὰ τὴν ἀγορὰν τῶν σταφυλῶν καὶ τὰς διαπραγματεύσεις ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς ἐπαρχίας Νεαπόλεως, εἶχεν δοθῆν ἐξάδελφόν του τινὰ Λεωνίδα καλούμενον, ὅστις εἶχε τὸ αὐτὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα Ν. Τῇ 8 Σεπτεμβρίου μετέβη ὁ Κάισαρ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Βαρλέττης καὶ ἐζήτησεν ἐπιστολήν συσταμένην εἰς ὄνομα τῆς οἰκογενείας του. Ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος εἶπεν αὐτῷ πρᾶγματι ὑπάρχει τοιαύτη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Λεωνίδα Ν., ἀλλ' ὅτι ἀνάγκη εἶναι ὁ παραλήπτης ν' ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητα του. Ὁ Κάισαρ εὖρε συμβαλήτην τὸν ὄνομα αὐτὸν μόνον ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὁ συμβαλήτης

βοθθῇ καὶ πράγματι ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀπέχει ἐντελὸς τῆς οἰνοποσίας, πρὸς μαγίστην τῆς οἰκογενείας του χαρὰν. Ἄλλ' ἡμέραν μὴ ἐνοικιάζει ἄμαξαν, φεύγει κρυφίως ἐκ Μαντούης καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῆς ὁδοῦ οἰνοπωλείῳ παραδίδεται εἰς τὴν οἰνοποσίαν μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου. Ἐν τῇ αὐτῇ τῷ ξενοδοχείῳ θλίπει αἰφύην ἄμαξαν ἐλαφρὰν καὶ ἵππον· τῷ ἐπέρχεται ἡ ὄρεξις νὰ τὴν ἀγοράσῃ· συμφωνεῖ εἰς τὴν ὑπερβολικὴν τιμὴν τῶν 800 φράγκων καὶ μὴ ἔχων μετρητὰ, ἐκδίδει συνάλλαγμα πληρωτέον μετὰ τέσσαρας ἡμέρας· ἐπιστρέφει εἰς Μάντουαν καὶ χωρὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐπισκεπτεται τὸ θέατρον, περὶ τὸ μεσονύκτιον δὲ ἀναχωρεῖ εἰς Γουσταύλλαν, ἐνθὰ πωλεῖ καὶ ἄμαξαν καὶ ἵππον ἀντὶ 140 φράγκων, τὰ ὅποια κατασταλαῖ ἐν Πάρμῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ὅτε δ' ἐπέστρεψεν εἰς Μάντουαν πλήρη χρηρῶν συλλαμβάνεται ἐπὶ καταγγελίᾳ τοῦ πρώτου πωλητῆ, ὅστις διεμαρτύρησε τὸ συνάλλαγμα. Ὁ πατήρ πάλιν πληροῖ καὶ ὁ ἀπερίσκεπτος νεανίας ἀφίεται ἐλεύθερος.

Τὸ αὐστηρὸν τοῦτο μάθημα ἔσχεν ἐπιρροὴν τινὰ ἐπὶ τοῦ Κάισαρος, ὅστις ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν διῆγε βίον τακτικόν. Αἰφύην ὅμως ἀσθενεῖ ὁ θεῖος του ἐν Πάρμῃ· σπύθει αὐτὸς, ὅπως τὸν περιποιηθῇ· ἀλλὰ μὴ μὴ παρέχεται ὁ κίνδυνος καὶ ἰδοὺ πάλιν παραδίδεται ἀχαλίνωτος εἰς τὴν οἰνοποσίαν. Ἐν Πάρμῃ ἀγοράζει πάλιν ἄμαξαν ἀντὶ 900 φράγκων, μεταβαίνει δι' αὐτῆς εἰς πλησιόχωρον τινὰ πόλιν, πωλεῖ τὴν ἄμαξαν ἀντὶ 120 φράγκων, δανείζεται παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ ἄλλα 60 φράγκα, καὶ δαπανᾷ τὰ χρήματα ταῦτα ἐν τοῖς οἰνοπωλείοις, μέχρις οὐ πατρικὸς τις φίλος τὸν ὁδηγεῖ εἰς Μάντουαν παρὰ τῆς οἰκογενείας του. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ παρεκτροπαὶ τοῦ Κάισαρος ἐπὶ πολὺν χρόνον· συνήρχετο ἐπὶ σιτημῇ, ἀπεφάσισε νὰ διορθωθῇ καὶ πάλιν ἀνευ αἰτίας τινὲς παρεῖδον εἰς τὸ παλαιὸν τοῦ ἐλάττωμα.

Βαθυδὸν ὅμως τὰ ἀτακτήματά του προδικάσαν τὴν ἐπέμεισιν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. Τῇ 21 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1878 καταδικάσθη εἰς πρόστιμον 50 φράγκων, διότι ἐνοικίασας ἄμαξαν ἐπωλήσεν αὐτήν. Ἡ ἀπόφασις ἔλεγεν· "ὅτι καταδικάζεται εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο πρόστιμον, διότι ἐνήργησεν ὑπὸ τὸ κράτος ἐξέμεινος προκληθείσης ὑπὸ ὑπερμέτρου πότου". Τῇ 21 Φεβρουαρίου 1879 καταδικάζεται τὸ δεύτερον εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα. Τῇ 5 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταδικάζεται ἐκ τρίτου πάλιν δι' αὐθαίρετον πώλησιν ἡθικῶν σκευῶν ἀμάτης εἰς δεκαπενθήμερον φυλάκισιν καὶ εἰς 100 φράγκων πρόστιμον. Τέλος τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1880 ἐνάγεται ὁ Κάισαρ εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ ἀπάτη καὶ καταχρήσει. Ἰδοὺ δὲ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ πατήρ του ἐνεπιστεύθη τῷ Κάισαρι τὴν ἀγορὰν σταφυλῶν ἐν Νεαπόλει· μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐδέχθη οὗτος τὴν ἐντολήν, καὶ μετὰ τοσοῦτου ζήλου διεξήγαγεν αὐτήν, ὥστε πάντας ἤρξαντο ἐλπίζοντες τὰ βέλτεστα. Κατὰ τὴν ἀγορὰν τῶν σταφυλῶν καὶ τὰς διαπραγματεύσεις ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς ἐπαρχίας Νεαπόλεως, εἶχεν δοθῆν ἐξάδελφόν του τινὰ Λεωνίδα καλούμενον, ὅστις εἶχε τὸ αὐτὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα Ν. Τῇ 8 Σεπτεμβρίου μετέβη ὁ Κάισαρ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Βαρλέττης καὶ ἐζήτησεν ἐπιστολήν συσταμένην εἰς ὄνομα τῆς οἰκογενείας του. Ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος εἶπεν αὐτῷ πρᾶγματι ὑπάρχει τοιαύτη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Λεωνίδα Ν., ἀλλ' ὅτι ἀνάγκη εἶναι ὁ παραλήπτης ν' ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητα του. Ὁ Κάισαρ εὖρε συμβαλήτην τὸν ὄνομα αὐτὸν μόνον ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὁ συμβαλήτης

οὗτος, κάτοικος Βαρλέττης, ἔδωκε τὴν ἀπαιτούμενην πιστοποίησιν, μετ' οὗ ὁ Κάισαρ παρέλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἧς περιεῖχε 5000 φράγκων. Κατὰχρησις φανερά! — Μεταβαίνει εἰτα εἰς ξενοδοχεῖον, προσκαλεῖ εἰς τὸ γεῦμα ἕνα γνώριμον του, εἰς ὃν καὶ ἐπιδεικνύει τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ἐν τῷ φακέλλῳ ὑπάρχοντα, καὶ ἀπὸ τῆς σιτημῆς ἐκείνης ἐπαναλαμβάνει τὸν παλαιὸν ἄτακτον βίον του, περιφερόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, τρώγων, πίνων καὶ σπαταλῶν ἀσκόπως καὶ ἀπερίσκεπτος τὰ χρήματα. Τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι καταγγελοῖται συνελθῆσθαι καὶ παρεπέμψῃ εἰς τὸ κακοῦργηκοῦσιν τῆς πόλεως Τράνης.

Τὸ δικαστήριον ἀνεβάλε τὴν δίχην, διατάξαν νὰ κλεισθῇ ὁ ὑπόδικος εἰς φρενοκομεῖον πρὸς ἐξέτασιν. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ διευθυντοῦ ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς. Ἡ διαγωγή τοῦ Κάισαρος Ν. ὑπῆρξε πάντοτε ἀρίστη· καθ' ὅλην τὴν ἐν τῷ καταστήματι ἡμῶν διαμονήν του οὐδέποτε εἶδεσι σημεῖα διανοητικῆς διαταραξείας· εἶχε μόρφωσιν, κλίσην πρὸς τὰ ἰδεώδη καὶ ἀφηρημένα καὶ ἰδίως πρὸς τὴν ποίησιν· ἦτο ἀγαθὸς, φιλειργιστὸς, μετρίφρων καὶ ἀνευ ἀπαιτήσεων, πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς πλήρης συμπάθειαι, πρὸς τοὺς γονεῖς του εἰς ἄκρον φιλόστοργος. Συχνότατα ἔγραφεν ἐπιστολάς πρὸς τοὺς γονεῖς του, ἐν αἷς τοῖς ἐξέφραζε τὴν λύπην του διὰ τὰ συμβάντα καὶ συνάμα τοῖς εἶδε τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ὑπερβῇ τὴν ἐλάττωσιν τῆς οἰνοποσίας, εἰς ἣν καὶ μόνον ἀπέδιδεν ὄλας του τὰς παρεκτροπάς. Οἱ ἐπιτηροῦντες αὐτὸν ἐν τῷ φρενοκομείῳ παρετήρησαν ὅτι τὸν ὀλίγον οἶνον, ἐν τῷ παρεθέτον εἰς τὴν τράπεζαν, ἔπινε πάντοτε διὰ μιᾶς καὶ ὅτι ἡ μόνη του ἐπιθυμία κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς ἦτο νὰ λάβῃ ἕκτακτον φιλήν οἶνον. Ἡ φιλήν αὐτῇ τῷ παρεχωρήσθη συνήθως, ἀλλὰ εἰς δύο δόσεις διὰ δύο συνεχεῖς ἡμέρας. Τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι οὐδέποτε ἐζήτησε νὰ δωροδοκῆσθαι τοὺς ἐπιστάτας, ὅπως λάβῃ πλειότερον οἶνον. Ἡ καθῆμερινὴ μικρὰ δόσις τοῦ οἴνου ἐπῆνεγεν ἐπ' αὐτοῦ ὑψηλὴν ἀναστροφήν καὶ θαλασσαν ἀλλοίωσιν. Πρὸ τοῦ γεύματος ἦτο ζωηρός, ὑπερσίγητος, γλυκὺς, εὐχλωττος καὶ σκεπτικός· μετὰ τὸ γεῦμα ὅμως, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἡμέραις, καθ' ἃς ἐλάμβανε τὴν ἡμισίαν φιλήν οἶνον, τὸ πρῶτον τῶν ἡλλοιστῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγένοντο ἀσταθεῖς καὶ σινηροβλοῦντες, ὡς εἰς τὰ θρέψη, ἐσεφράζετο μετὰ δυσκολίαν, καὶ ἐφάνετο ἀφρημένος καὶ καταβληθῆμένος· συνέβαινε παρ' αὐτῷ ἐπιστάτας τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἀνάλογος πρὸς τὴν δόσιν τοῦ γευθέντος οἴνου. Τὸ κράνιον του μετρηθὲν εὐρέθη ἐν ὀμαλωτάτῃ καταστάσει· τὸ σῶμά του εἶναι εὐρωστον, τὸ πρῶτον τῶν εὐχάριστων καὶ ἔχον ἔκφρασιν γλυκεῖαν.

Οἱ ἐν τῇ δίχῃ καταβέβησαντες τὰς μαρτυρίας των ἱατρῶ ἀνέφερον ἐν τῇ οἰνογενείᾳ του ὑπάρχει τάσις τις πρὸς τὰς νόσους τοῦ ἐγκεφαλοῦ καὶ πρὸς τὴν ἀποπληξίαν, ἰδίως εἰς τὰ μέλη τῆς μητριακῆς αὐτοῦ οἰκογενείας. Τὸ δικαστήριον βασίζομενον ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων τούτων ἐχαρακτήρισεν τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις ὡς διαπραχθείσας ἐν ἀκαταλόγητῃ καταστάσει καὶ ἐχρήσθη τὸν ὑπόδικον ἄθωον.

Ὁ Σαϊπῆρος ἐν τῷ "Ἀμλέτω" ἀναφέρει τὸν Ἀμλέτον λέγοντα περὶ τοῦ φόνου τοῦ Πολωνίου·

"Ὅτι ἐπράξα ποτε, Διαταράξαν ἐν βίῳ καὶ φύσιν καὶ τιμῇ Καὶ ἦθη, παρηγοῖα νῦν ὀμολογῶ, Ὅτι παραφερόμενος διέπραξα. Ἀμλέτος ἦτο ὁ Λαέρτην προσβαλὼν; Ποσῶς. Διότι ὁ Ἀμλέτος ἀφ' ἑαυτοῦ

Κεχωρισμένος, μὴ ὦν πλεὸν ὁ αὐτός, Προσβάλλει τὸν Λαέρτην, ὁ Ἀμλέτος οὐκ ἔστιν ὁ προσβαλὼν. Ἀρνείται ἰσχυρῶς. Ὁ προσβαλὼν δὲ; Ἡ παραφορά αὐτοῦ. Σαϊπ. Ἀμλέτος Ἐ. β'.

Ἐπραξαν καλῶς οἱ δικασταὶ ἀθωώσαντες τὸν Κάισαρα Ν.; Ὁ ἱατρὸς Ταμπουρίνης λέγει ναί, ἀλλὰ προσθέτει· "Αἱ ὑποσχέσεις, ἃς ἔδωκεν ὁ Κάισαρ, παρεκίνησαν τοὺς γονεῖς του νὰ τὸν παραλάβωσι πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ παρεκτροπαὶ του δὲν ἔπαυσαν· διὸ καὶ πάλιν ἐκλείσθη ἐντὸς φρενοκομείου καὶ πάλιν ἀφῆθη κατόπι ἐλεύθερος. Καὶ τοῦτο θέλει ἐξακολουθήσει μέχρις οὐ καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι γονεῖς πεισθῶσιν ὅτι ἡ νόσος εἶναι ἀνάτοσ καὶ ὅτι ἀνάγκη εἶναι νὰ κλεισθῇ ὀριστικῶς εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὅπως καὶ αὐτὸς ἠουράσθαι καὶ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τῶν παρεκτροπῶν τοῦ ἀπαλάτῃ.

Ἡ ΑΛΙΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΟΜΟΥ

ΕΝ ΤΩΙ ΡΗΝΩΙ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 325.)

Ῥῆνος εἶναι εἰς τῶν μᾶλλον ἰχθυοφόρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἀλιεῖα ἀνεκάλειν πολλὴ δραστηριότης ἐνεργεῖτο. Ὁ ἰχθύς δὲ, ὅστις ἰδίως καὶ κατὰ προτίμησιν ἀλιεῖται, ἐνεκα τῆς μεγάλῃς αὐτοῦ ζήτησεως, εἶναι ὁ σαλομὸς, ὅστις ἐπὶ ἐκάστης ὀπωσοῦν περιπεποιημένης τραπέζης παρατίθεται. Ὁ σαλομὸς εὐρεται συνήθως μετὰ τοῦ Στρασοῦργου καὶ τῆς Βρίσακ, ἐνθὰ ὁ ποταμὸς εἶναι στενωτέρως καὶ σχηματίζει ρεῖμα ὀρθογωνικόν. Ἐχων τὴν ιδιότητα νὰ ζῆ ἀδιακρίτως ἐν τῇ θάλασσῃ καὶ ἐν τῷ γλυκεῖ ὕδατι ὁ σαλομὸς ἐγκαταλείπει κατὰ τὸ θέρος τὴν Βόρειον θάλασσαν καὶ ἀνέρχεται τὸν Ῥῆνον μέχρι τοῦ καταρράκτου τοῦ Λουφενβούργου. Ἡ δὲ ἀλιεῖα αὐτοῦ ἐκτελεῖται ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου. Τὸ κρέας αὐτοῦ εἶναι νοστιμώτερον ἀμέσως ἐν ἀρχῇ ὅτε ἀπὸ τῆς θάλασσης εἰσέρχεται εἰς τὸν ποταμὸν, διότι κατὰ τὴν ἐν τῷ γλυκεῖ ὕδατι διαμονήν του ὁ ἰχθύς οὗτος καθίσταται ἰχθυότερος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπόλλυσι κάπως καὶ τὴν γεῦσιν αὐτοῦ. Τὸ θῆλυ κατατίθησι τὰ ὠὰ ἐντὸς ὁπῆς ἦν ὀρτυτὴ εἰς τὴν ἄμυρον τῆς ὄχθη· τὰ

χόμενος τὸν ποταμὸν πλέει σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ πορεία αὐτοῦ προοῖσται διὰ γραμμῆς σχηματιζομένης ἐν τῷ ὕδατι. Ὁ ἀλιεὺς ποιεῖ σημεῖον διὰ τοῦ πύλου του· εὐθὺς ἀποσπᾶται λέμβος ἀπὸ τῆς ὄχθης καὶ ὁ ἰχθύς συλλαμβάνεται, ἐκτὸς ἐὰν ὁ φρουρὸς ἠπατήθῃ καὶ ἐξέλθῃ ὡς τὴν ἐμφάνειαν ἰχθύος τὴν ἀνανάλασιν τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία τῆς ἀλιείας ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ζωηροτέρου ἢ ἀμυδροτέρου φωτὸς τῆς σελήνης.

Ἡ καταλληλότερα ἐποχὴ πρὸς ἀλιείαν εἶναι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ ἰχθύς ἀνεληθόντες τὸν ποταμὸν συνδράζονται. Ὅτε δὲ τὸ φθινόπωρον τὰ ὕδατα καθίστανται ἀβαθέστερα, οἱ ἀλιεῖς κατασκευάζουσι ἐπὶ τῆς ὄχθης μικρὸν παράπηγμα πρὸς διαρκεστέραν ἐκεῖ διαμονήν. Ἐκλέγουσι θέσιν, ὅπου ὁ ποταμὸς σχηματίζει ῥεῦμα ὀρηγτικώτερον καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ τὰ ὕδατα αὐτοῦ εἶναι διαγέστερα. Ἐκεῖ δὲ ὀρύττουσιν ἐν τῷ ὕδατι μικρὸν λάκκον διὰ τὰ ὡὰ τοῦ σαλομοῦ. Ἐν τούτῳ ἐπέρχονται αἱ ὀμίχλαι τοῦ Ὀκτωβρίου· στήνονται τὰ δίχτυα κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν. Δύο μικρότερα δίχτυα θυθίζονται εἰς τὸν ποταμὸν ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, καὶ συγκοινωνοῦσι διὰ σχοινίων πρὸς τὸ παράπηγμα. Ἀρρῆν σαλομὸς δεδεμένος χρησιμεύει ὡς δόλωμα· εἰς τὴν ἄκρην τοῦ σχοινίου τούτου, ἥτις φθάσει μέχρι τοῦ παραπήγματος, ὑπάρχει κωδωνίσκος. Οἱ ἀλιεῖς κἀθῆναι ἐντὸς τοῦ παραπήγματος ἡσυχῶς κανίζοντες.

Ἀνέργεται τὸν ποταμὸν θήλος σαλομὸς, ὅστις βλέπων εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην τὸ ὕδωρ τὸσον διαφανὲς καὶ τὸν λάκκον ἕτοιμον, προθύμως καταθέτει τὰ ὡὰ του. Οἱ παρακολουθοῦντες ἄρρην σαλομοὶ σπεύδουσι νὰ εἰσέλθωσι εἰς τὴν πρῶχειρον φωλιάν, καὶ βλέπουσι τὸν αἰχμαλῶτον σαλομόν, ὃν προσπαθοῦσι νὰ ἐκδιώξωσι ἐκείθεν, διότι ἡ φωλιά δὲν ἔχει χῶρον διὰ πλειονας. Ὅρμᾳ λοιπὸν ὁ ἐλεύθερος σαλομὸς κατὰ τοῦ αἰχμαλώτου, ὅστις προσδεδεμένος ὦν δὲν δύναται νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ ζητεῖ νὰ φύγῃ ἐνώπιον τοῦ ἀντιπάλου του. Τὸ πῆδημά του ἐντείνει τὸ σχοινίον καὶ κρούεται ὁ ἐν τῷ παραπήγματι κωδωνίσκος. Τρέχουσιν οἱ ἀλιεῖς καὶ μετ' εὐκολίας συλλαμβάνουσι τὸν ἀπερίσκεπτον ἰχθύν, ὅστις ὑπὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ φερόμενος ἐνέπεσεν εἰς τὴν στηθεῖσαν αὐτῷ παγίδα. Τὴν αὐτὴν σχεδὸν μέθοδον μεταχειρίζονται καὶ οἱ θηρευταὶ πρὸς σύλληψιν τῶν ὠραίων ἀγρίων ἀλεκτροῶνων, οὓς παρασύρει ἡ ἀμοιβαία ἀντιζηλεία εἰς τὴν παγίδα τοῦ θανάτου. Μὴ πολλὰ εἰς ἡ ἀντιζηλεία καὶ τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος δὲν φέρει καὶ τὸν λογικὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δλεθρον;

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ

τὸν πρεσβευτὸν ἐν τῇ Ἀλάμβρα τῆς Ἰσπανίας.

(Μετὰ εἰκόνας, ἄρα σελ. 328.)

Ἡ Ἀλάμβρα (ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ Kelât-al-ham-râh, ἥτις ὁ ἀραβὸς Πύργος) ὀνομάζεται τὸ φρούριον τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Γρενάδης, τὸ ὅποιον ἐν θέσει κείμενον ἐπιφανεῖ καὶ γραφικῇ ἐξουσιάζει τὴν πόλιν. Ἡ Ἀλάμβρα, κειμένη ἐπὶ κορυφῆς ὄρειας, τῆς χωριστοῦς δύο ποταμῶν, ἦτο ἡ ἕδρα τῶν Μαύρων βασιλέων καὶ σήμερον ἔτι χρησιμεύει ὡς φρούριον καὶ βασιλικὴ κατοικία. Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα ἔχει ἕκτασιν 3 1/2 χιλιομέτρων καὶ περικυκλῶται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ τειχῶν καὶ τῶν ὄχιρων πύργων του. Ἐκτὸς τοῦ

διασώμου ἀνακτόρου τῶν Μαύρων βασιλέων περιλαμβάνονται ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ ἐνοριακὴ ἐκκλησία, μοναστήριον, ὅπερ σήμερον μετεβλήθη εἰς στρατῶνα, πολλὰ οἰκῆματα καὶ τὸ ἡμιτελὲς μέγαρον τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Ε', τὸ ὅποιον σήμερον χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη τοῦ πυροβολικοῦ. Μέρους τῶν ἀρχαίων οἰκοδομῶν καὶ τῶν πύργων μετεβλήθη εἰς εἰρκτήν. Διὰ λαμπροτάτου κήπου χωρίζεται ἡ Ἀλάμβρα ἀπὸ ἑτέρου φρουρίου, Torres Bermejas καλούμενου, τὸ ὅποιον, ὡς λέγεται, ἀνηγέρθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων.

Τὸ ἀνάκτορον τῶν βασιλέων τῶν Μαύρων ἐκτίσθη ἐν τοῖς ἔτεσι 1213—1388. Εἰσερχεται εἰς ἐν αὐτῷ διὰ μεγάλης στοᾶς, περιβαλλούσης τετράγωνον αὐλήν· πρὸς ἀνατολὰς κεῖται ἡ αἰθουσα τῶν πρεσβευτῶν, εἰς ἣν εἰσερχεται εἰς δι' ἑτέρας μεγαλοπρεποῦς στοᾶς, ἥς εἰκόνα παραβέτομεν. Ἡ αἰθουσα τῶν πρεσβευτῶν εἶναι χῶρος τετράγωνος· ἐπιστεφόμενος ὑπὸ θόλου 20 μέτρων ὕψους καὶ κεκοσμημένος δι' ἑλῆς τῆς ποικίλης τῶν Μαύρων ὀρχιτεκτονικῆς. Ἀπὸ τῶν παραθύρων αὐτῆς τὸ βλέμμα ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν δύο ποταμῶν, ἐπὶ τῆς πόλεως Γρενάδης καὶ τῆς εὐφύρου αὐτῆς πεδιάδος. Ἀπὸ τῆς πρώτης αὐλῆς μεταβαίνει τις εἰς τὴν αὐλήν τῶν λεόντων, ἥτις ἔχει τὸ ὄνομα τῆς ἐκ μεγάλου πίδακος, ἐρειδομένου ἐπὶ δώδεκα λεόντων· μετὰ τῆς αὐλῆς ταύτης συνέχεται ἡ αἰθουσα τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ αἰθουσα τοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ τῶν Ἀδελφερῶν. Τὰς αὐτὰς ὁδὰς περιβάλλουσι κομψαὶ στοᾶι, ὄρουσά ὀμοῦ, κηπάρια καὶ μεγάλοι ἐξώσται μὲ θέαν μαγευτικὴν. Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις τῆς Ἀλάμβρας εἶναι χαρίεσσα, ζωηρὰ, πολυποικίλος· τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ὁμοῦ εἶναι σοβαρὸν καὶ ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν φρουρίου.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ.

Η DAMA ΤΗΣ ΠΙΚΑΣ.

(La dame de pique.)

Μετάφρασις Π. Δημητριάδου.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Δ'.

Ἡ Λουίζα ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιόν της μὲ τοῦ χοροῦ τὴν ἐνδομασίαν θεδουσιμένη εἰς συλλογισμούς. Ἐλθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν ἔσπευσε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν ἐξυπνήσαν ὑπρέτριαν ἥτις τῆς ἐπρόσφερε τὰς ὑπηρεσίας της εἰποῦσα ὅτι θὰ ἐκδύθῃ μόνη. Εἰσελθοῦσα τεταραγμένη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἤλπιζε ὅτι θὰ τὸν εὐρή. Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ἐπεῖσθη περὶ τῆς ἀπουσίας του καὶ ἠδραμίστησε τὴν τύχην ἥτις δὲν ἐπέτρψε τὴν συνάντησιν των. Ἐκάθησεν ἐνδοδυμένη καὶ ἤρχισεν νὰ ἀναπολῇ τὰ συμβάντα ὀλίγων ἡμερῶν ἅτινα ἀνεπαίσθητος τὸσον μακρὰν τὴν παρέσυρον. Δὲν παρήλθον τρεῖς ἑβδομάδες ἀφ' οὗ κατὰ πρώτην φοράν παρετήρησεν ἐκ τοῦ παραθύρου νέον ἄνθρωπον καὶ διετέλει ἦδη μετ' αὐτοῦ εἰς ἀλληλογραφίαν ὅστις ἐτόλμησε νὰ τῇ ἀπαιτήσῃ νυκτερινὴν συνέντευξιν. Τὸ ὄνομά του ἐγίνωσκε ἀπὸ τινος ἐπιστολᾶς του. Οὐδέποτε συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ, οὐδέποτε ἤκουσε τὴν φωνὴν του. Τίποτε περὶ αὐτοῦ δὲν ἐγνώριζε μέχρι τῆς πα-

ρούσης ἐσπέρας. Παραδόξως κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἐσπέραν εἰς τὸν χορὸν ὁ Τ... ἐκδικούμενος τὴν νέαν δοῦκισσαν Ρ... ἥτις παρὰ τὸ σύνθημα ἐχαριεντίζετο μετ' ἄλλων προσεκάλεσε τὴν Λουίζαν καὶ ἐχόρευσε μετ' αὐτῆς ἀτελεύτητον μαζοῦρκαν. Καθ' ἑλῆν τὴν ἐσπέραν ἠστεῖζοτο διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς του μηχανικὸν προτίμησιν της καὶ τὴν διεβεβαίωσε ὅτι γνωρίζει περισσότερα παρ' ὅσον αὐτὴ ὑποθέτει. Μαρικοί ἐκ τῶν ἀστεϊσμάτων του ἦσαν τὸσον ἐπιτυχεῖς ὥστε ἡ Λουίζα ὑπέθεσεν ὅτι τὸ μυστικὸν της τῷ ἦτο γνωστὸν.

— Ἀπὸ ποῖον ἐπληροφόρησε τὰ τοιαῦτα; ἠρώτησεν ἡ Λουίζα γελῶσα.

— Ἀπὸ τὸν φίλον τοῦ γνωστοῦ σας προσώπου, ἀπεκρίθη ὁ Τ... προσώπου λίαν ἀξισημεῖωτου.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀξισημεῖωτος οὗτος ἄνθρωπος;

— Εἶναι ὁ Ἐρμαν.

Ἡ Λουίζα δὲν ἀπεκρίθη· αἱ χεῖρές της ὄμως καὶ οἱ πόδες της ἐπάγωσαν.

— Αὐτὸς ὁ Ἐρμαν, ἐξηκολούθησεν ὁ Τ... εἶναι ἀληθῶς ῥομαντικὸς ἄνθρωπος. Ἐχει κατατομὴν Ναπολέοντος καὶ ψυχὴν Μεριστοφελου. Νομίζω ὅτι εἰς τὴν συνείδησίν του ἐνοικοῦσι τρεῖς κακίαι... Διατὶ ὠχρίατε;...

— Ἐχω κεφαλαλίαν... Τί λοιπὸν σὰς εἶπεν ὁ Ἐρμαν;

— Ὁ Ἐρμαν εἶναι πολλὸ δυσπαρατηρήσιμος κατὰ τοῦ φίλου του καὶ λέγει ὅτι ἐὰν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἐφέρετο διαφοροτρόπως. Ὑποπέτομαι μάλιστα ὅτι ἔχει τὴν προσοχὴν του ἐστραμμένην πρὸς ὑμᾶς καὶ δὲν ἀκούει μὲ ἀδιαφορίαν τὰς ἐρωτικὰς ἐκχύσεις τοῦ φίλου του.

— Καὶ ποῦ μὲ συνήτησεν;

— Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἰωσῆ, εἰς τὸν περίπατον, τίς γινώσκει; Ἰωσῆ εἰς τὸ δωμάτιόν σας ὅποτεν ἐκοιμήσθη... ἐκ τούτου ἀρχίζουσι τὰ τοιαῦτα πάντοτε.

Αἱ πλησιάζουσι πρὸς αὐτοὺς τρεῖς Κυρίαι μὲ τὰς ἐρωτήσεις των διεκόψαν τὸν ἀφόρητον καὶ περίεργον συνάμα διὰ τὴν Λουίζαν διάλογον. Ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του ὁ Τ... ἡ Λουίζα ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διακοπέντα διάλογον ἀλλὰ ἡ μαζοῦρκα ἐτελείωσε καὶ ἡ κόμησσα ἀνεχώρησεν.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Τ... δὲν ἦσαν ἄλλο τι εἰμὴ συνήθεις τοῦ χοροῦ φλυαρία, αὐτὰ ὅμως εἰσέδουσαν βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἐξημένης νέας. Ἡ διαγραφείσα ὑπὸ τοῦ Τ... εἰκὼν τοῦ Ἐρμαν ὠμοίως μὲ ἐκείνην τὴν ὅποιαν καὶ ἡ ἰδία ἐσχμάτισε καὶ χάρις εἰς τὰ νεώτατα μυησαστορήματα ὁ τετριμμένος οὗτος τύπος καὶ ἐτρόμαξε καὶ ἠχμαλώτισε τὴν φαντασίαν της. Ἐκάθητο λοιπὸν ἔχουσα ἐσταυρωμένας τὰς γυμνάς χεῖράς της καὶ τὴν κεφαλὴν κεκαλλωπισμένην μὲ τὰ νοπὰ ἄνθη κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους της... Ἀίφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ὁ Ἐρμαν εἰσῆλθεν.

— Πόθεν ἐρχεσθε; τὸν ἠρώτησεν ἔντρομος καὶ ὑποτραυλιζούσα.

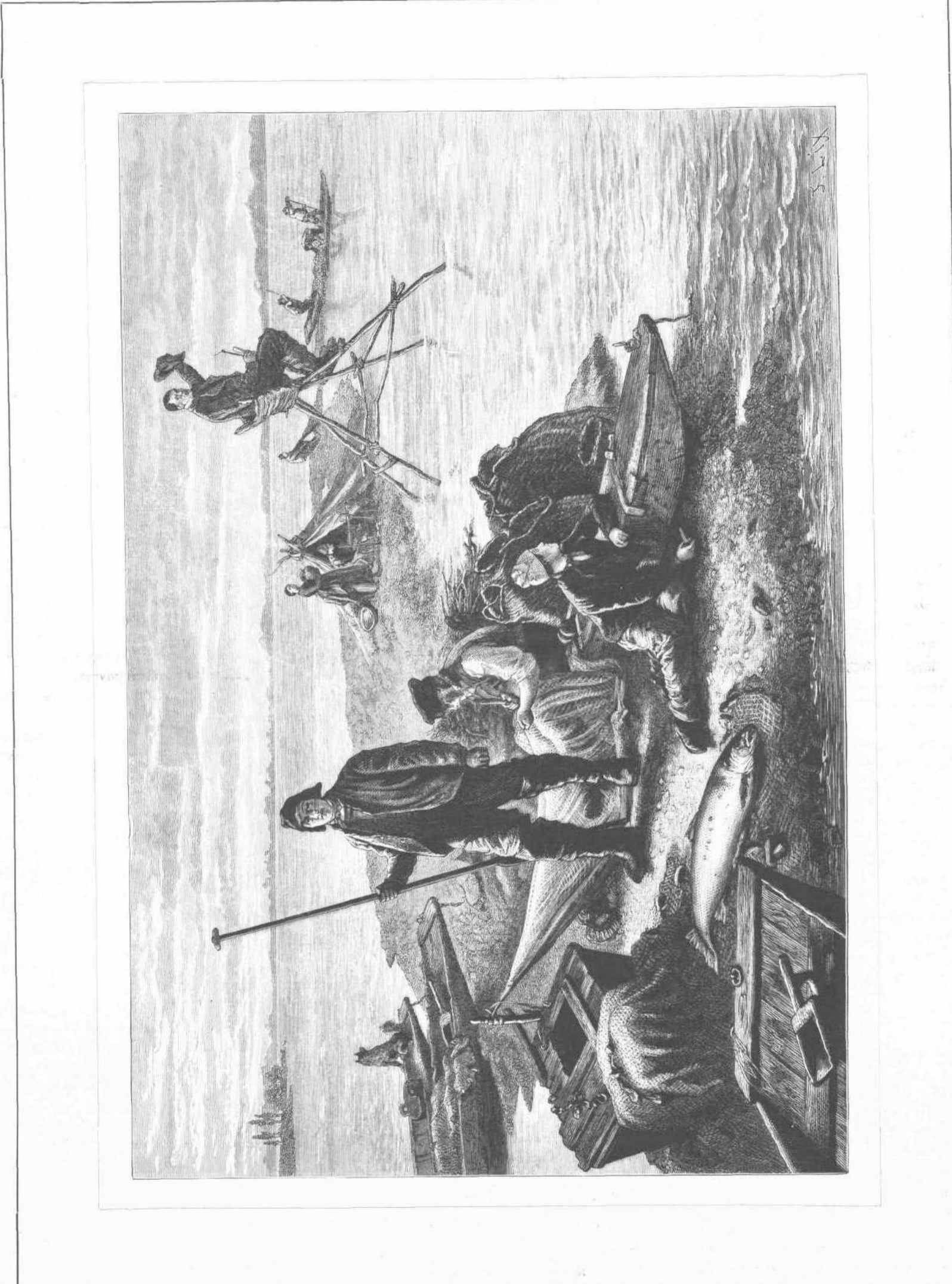
— Ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τῆς κομητοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρμαν... Ἡ κόμησσα ἀπέθανε!

— Τί λέγετε;

— Καὶ ἴσως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρμαν, εἶμαι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου της.

Ἡ Λουίζα ἔρριψε τὰ βλέμματά της ἐπ' αὐτοῦ καὶ οἱ λόγοι τοῦ Τ... ἀντήχησαν εἰς τὴν ψυχὴν της. "Εἰς τὴν συνείδησίν του τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐμφωλεόουσι τρεῖς κακίαι." Ὁ Ἐρμαν ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ διηγήθη εἰς αὐτὴν τὰ διατρέξαντα.

Ἡ Λουίζα τὸν ἤκουσε μὲ φρίκην. Αἱ πληγὲς πάθους ἐκείναι ἐπιστολαί, αἱ φλογεραὶ

Η ΑΛΙΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΟΜΟΥ ΕΝ Τῷ ΡΗΝΩ.

ἀπαίτησις, ἡ θρασύτης, ἡ ἰσχυρογνώμων κατα-
δίωξις, ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν λοιπὸν ἔρωσι! Χρή-
ματα!... Ἰούδι τί εἶδ' ἢ ψυχὴν του. Δὲν
ἦδύνατο αὐτὴ νὰ ἐπαρέσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν
του καὶ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εὐτυχῆ. Ἡ
πτωχὴ νεάνις ἐχρησίμευσε τυφλὸν ὄργανον τοῦ
ληστοῦ καὶ φρονεῖ τὴς εὐεργετιῶς της. Πι-
κρῶς, πλὴν ἀργὰ ἔκλειε μεταμελομένη. Ὁ
Ἔρμαν τὴν ἔβλεπε σιωπῶν. Ἡ καρδία του
διερρυγνέτο, ἀλλ' οὔτε τὰ δάκρυα τῆς πτωχῆς
νεάνιδος, οὔτε ἡ θαυμασία χάρις τῆς λύπης της
ἐτάραττον τὴν σκληρὰν ψυχὴν του. Οὔτε τὴς
συνειδήτους ἠθάνετο διὰ τὸν θάνατον τῆς γραιάς.
Μία καὶ μόνη ἰδέα τὸν ἐτάραττε· ἡ ἀνεπί-
στροφος ἀπόπειρα τοῦ μουσικοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποῖον
ἐπερίμενε νὰ πλουτήσῃ.

— Εἶσθε τέρας! εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Λουίζα.
— Ἐγὼ δὲν ἐπέθυον τὸν θάνατον της,
εἶπεν ὁ Ἔρμαν, τὸ πιστόλι μου δὲν εἶναι
πλήρες. Καὶ ἀμφότεροι ἐσιώπησαν. —
Ἡ πρώτη ἐπήρχετο. Ἡ Λουίζα ἔθεσε τὸ
κρίριον. Ἀσθενὲς φῶς ἐφώτιζε τὸ δωμάτιόν
της. Ἀπέμαζε τοὺς δακρυροσούτας ὀφθαλμούς
της καὶ ἔριψε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ Ἔρ-
μαν ὅστις ἐκάθην πλησίον τοῦ παραθύρου φο-
βερῶς συναυροῦμενος. Εἰς τοιαύτην θέσιν κατα-
πληκτικῶς ὁμοίωζε τὴν εἰκόνα τοῦ Ναπολέοντος.
Ἡ ὁμοιότης αὐτὴ κατέπληξε τὴν Λουίζαν.

— Πῶς θὰ ἐξέλθῃτε τῆς οἰκίας; εἶπεν ἐπὶ
τέλους ἡ Λουίζα. Ἥθελον νὰ σὰς ὀδηγήσω
ἀπὸ τὴν κρύψαν κλίμακα ἀλλὰ πρέπει νὰ
διαδῶ πλησίον τοῦ κοιτωνῶν καὶ φοβοῦμαι.
— Ὀδηγήσατέ με πῶς νὰ τὴν εὐρὼ καὶ
ἐγὼ μόνος ἐξέρχομαι.

Ἡ Λουίζα ἠγέρθη, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς σκευ-
οθήκης κλειδα τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν
Ἔρμαν καὶ τῷ ἔδωκε τὰς δεούσας ὀδηγίας.
Αὐτὸς δὲ ἔσφιξε τὴν ψυχράν καὶ ἀναίσθητον
χειρὰ της, ἐφίλησε τὴν κεκλιμένην κεφαλὴν της
καὶ ἐξῆλθε.

Καταθὰς διὰ τῆς ἑλικοειδοῦς κλίμακος εἰσ-
ῆλθε πάλιν εἰς τὸν κοιτανῶν τῆς κομήσης.
Ἡ νεκρὰ ἔκειτο ἀπολιθωμένη, τὸ πρόσωπόν της
ἐξέφραζε θαβεῖαν ἠρεμίαν. Ἐστάθη πολλὴν
ὥραν ἐμπροσθέν της παρατηρῶν αὐτὴν, ἐπιθυ-
μιῶν νὰ πεισθῇ περὶ τῆς φρικτῆς ἀληθείας. Ἐπὶ
τέλους εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον καὶ ψη-
λαφῶν τὸν τοίχον εὗρε κλίμακα σκοτεινὴν τὴν
ὁποίαν ἤρχισε νὰ καταβαίνει. «Εἰς αὐτὴν τὴν
ἰδίαν κλίμακα» διελογίζετο ἴσως πρὸ ἐξήκοντα
ἐτῶν εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον κοιτανῶν κατὰ τὴν αὐ-
τὴν ὥραν ἐνδοδυμένους μὲ κεντημένον ἐπανοφώ-
ριον, κτενισμένους κατὰ τὸν τότε συρμόν, σφίγγων
εἰς τὴν καρδίαν του τὸν τρίγωνον πῖλον του,
εἰσῆρχετο λαθραίως εὐτυχῆς τὴς θητὸς πρὸ πολ-
λοῦ ἀποχαιρετήσας τὸν κόσμο, ἡ καρδία δὲ τῆς
ἐρωμένης του ἔπαυσε σήμερον νὰ πάλῃ.»

Ε΄.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπαίσιον νύκτα εἰς
τὰς ὥρας τῆς πρωίας ὁ Ἔρμαν ἀπῆλθεν εἰς
τὸ Μοναστήριον τοῦ . . . ἔπου ἐπρόκειτο νὰ
ψαλλῆ ἡ νεκρούσιμος ἀκολουθία τῆς ἀποθυσίας
κομήσης. Μὴ αἰσθανόμενος οὐδεμίαν μετά-
νοιαν, δὲν ἠδύνατο ὅμως καὶ ἐντελῶς νὰ κατα-
σιγάσῃ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, ἦτις
συνεχῶς τῷ ἐπανελάμβανε. «Σὺ εἶσαι ὁ φρονεὺς
τῆς γραιάς.» Ἀπιστος ὦν κατεῖχετο ἀπὸ πλη-
θὺν προλήψεων. Ἐπίστευεν ὅτι ἡ ἀποθυσία
κομήσης ἠδύνατο νὰ ἔχῃ κακὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς
ζωῆς του καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρεμβῆ εἰς τὸν
ἐνταφιασμόν της ὅπως ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγ-
χώρησιν.

Ἡ Ἐκκλησία ἦτο πλήρης. Ὁ Ἔρμαν δυ-
σκόλως ἠδυνήθη νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος. Τὸ

φέρετρον ἔκειτο ἐπὶ πολυτελοῦς κρηπίδος καὶ
ὑπὸ οὐρανὸν κεκοσμημένον μὲ θελοῦδινα παρα-
πετάματα. Ἡ νεκρὰ ἔκειτο μὲ χεῖρας ἐσταυ-
ρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ κεκρόφαλον ἀπὸ
δαντέλλας καὶ μὲ λευκὴν μεταξωτὴν ἐσθῆτα.
Κύκλω ἴσταντο οἱ οἰκιακοὶ τῆς ὑπηρετίας ἐνδο-
δυμένοι μὲ πενήθιμος στολάς, φέροντες ἐπὶ τοῦ
ῶμου ταινίας μὲ τὸ οἰκόσημον τῆς κομήσης
καὶ κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας λαμπάδας· τέκνα,
ἔγγονοι καὶ διαῒγγονοι ἴσταντο θαθεῶς πενή-
φοροῦντες. Οὐδεὶς ἔκλειε. Τὰ δάκρυα θὰ ἦσαν
μόνον προσποτῆσις. . . Ἡ κόμησσα ἦτο γραιά
καὶ ὁ θάνατός της οὐδένα ἠδύνατο νὰ ἐκπλήξῃ·
οἱ συγγενεὶς της μάλλον τὴν ἐνόμιζον μεταξὺ
τῶν νεκρῶν πρὸ πολλοῦ. Διάστημα ἱεροκήρυξ
ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον. Εἰς ἀπλῶς καὶ
συγκινητικὰς ἐκφράσεις παρέστρεψε τὸν εἰρηκτὸν
θάνατον τῆς δικαίας, τῆς ὁποίας τὰ μακρὰ ἔτη,
εἶπεν, ὑπῆρξαν ἥμερος· καὶ κατανοκτικὴ προει-
μασία διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν. «Ὁ Ἄγγελος
τοῦ θανάτου» εἶπεν ἐπὶ τέλους «κατέλαβεν αὐ-
τὴν ἐγγρηγοῦσαν ἐν ἀγαθοεργίαις καὶ προ-
δοκοῦσαν τὸν ἐπουράνιον νομφίον.» Ἡ τελετὴ
ἐτετελέσθη δι' ἕλης τῆς πενήθιμος λαμπρότητος
καὶ τάξεως. Οἱ συγγενεὶς προσῆλθον πρῶτον
διὰ νὰ ἀσπασθῶσι τὴν νεκρὰν. Μετὰ ταῦτα
προσῆλθον καὶ οἱ πολυάριθμοι ξένοι ἐλθόντες νὰ
ἀποχαιρετήσωσιν ἐκείνην, ἦτις ἐπὶ πολλὸν χρόνον
συμμετεῖχε τῶν κατὰ τὸν τέρψων των. Κατόπιν
προσῆλθον καὶ ἅπαντες οἱ οἰκιακοὶ της. Τελευ-
ταίως ἀπεφάσισε νὰ προσέλθῃ καὶ ὁ Ἔρμαν.
Προσκυνοῦντας ἐθαυμάσιως ἔκυψε ἐπὶ τινὰ λεπτὰ
ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ἐδάφους κατεπαρμένον ἀπὸ
φύλλα ἐλάτης. Ἐπὶ τέλους ἀνιστηθὼν ὠχρὸς
καθὼς ἡ νεκρὰ, ἀνέθῃ τὰς θαμβίδας τῆς κρη-
πίδος καὶ ἔκυψε. . . Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν
τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ κόμησσα προσέβλεψεν ἐπ' αὐτοῦ
εἰρωνικῶς καμμοῦσα τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. Ἐστρε-
ψεν ἀμέσως τὸ πρόσωπόν του ἐπιστοχαστῶν καὶ
ὕπτιος κατέπεσε ἐπὶ τὸ ἐδάφος. Ἐκείνην τὴν
στιγμὴν μετέφερον τὴν Λουίζαν λειπόθυμον εἰς
τὸ προαύλιον. Τὸ ἐπεισθὸν τοῦτο ἐτάραξε τὴν
πένθιμον τελετὴν. Μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν ἠγέρθη
ὁπόκιφος θόρυβος· συγγενῆς τις τῆς μακαρίτιδος
ἐψήθουσαν εἰς τὸ οὖς τοῦ πλησίον του ἱσταμένου
Ἄγγλου, ὅτι ὁ νέος ἀξιωματικὸς εἶναι νόθος υἱὸς
τῆς μακαρίτιδος. Εἰς τοῦτο ὁ Ἄγγλος ἀπεκρίθη
ψυχρῶς ὡ!

Καθ' ἕλην τὴν ἡμέραν ὁ Ἔρμαν διετέλει
λίαν τεταραμένος. Γευματίας εἰς μεμονω-
μένον ξενοδοχεῖον ἔπιε πολλὰ ἐναντίον τῶν ξεωῶν
του, ἐλπίζων νὰ κατενάσῃ τὴν ἐσωτερικὴν τα-
ραχὴν του. Ἀλλὰ τὸ ποτὸν εἰς μάλλον ἐξήψε
τὴν φαντασίαν του. Ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμά-
τιόν του χωρὶς νὰ ἐκδυθῆ ἐρίφθη εἰς τὴν κλίνην
καὶ ἀπεκοιμήθη θαθεῶς.

Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸ δωμάτιόν του ὅπταν
ἐξύπνησε. Παρατηρήσας τὸ ὀρολόγιόν του εἶδεν
ὅτι εἶναι τρεῖς ὥραι τῆς πρωίας. Μὴ δυνά-
μενος πλέον νὰ κοιμηθῆ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλί-
νης καὶ ἀνεπέλει τὸν ἐνταφιασμόν τῆς γραιάς
κομήσης.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τῷ ἐφάνη ὅτι κά-
ποιος ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς ὀδοῦ τὸν ἔβλεπε
καὶ πάραυτα ἐκρύβη. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς
λεπτοῦ ἤκουσε ὅτι ἦνοιξαν τὴν θύραν τοῦ προ-
θαλάμου. Ὁ Ἔρμαν ἐνόμισεν ὅτι ὁ ὑπηρετῆς
του μεθυσμένος κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐπέ-
στρεψε ἐκ τῆς νυκτερινῆς περιουσίας του. Πά-
ραυτα ὅμως ἤκουσεν ἄγνωστον βᾶδισμα· εἰσῆρ-
χετο τὴς ἡσυχίας οὐραν παντοῦφρος. Ἡ θύρα
ἠνεώθη καὶ εἰσῆλθε γυνὴ φέρουσα λευκὴν
ἐσθῆτα. Ὁ Ἔρμαν τὴν ἐξέλαβε διὰ τὴν γραιάν
τροφόν του καὶ ἠπόρησε μὴ δυνάμενος νὰ μαν-
τεύσῃ τί τὴν ἠνάγκαζε νὰ ἔλθῃ κατὰ τοιαύτην

ὥραν. Ἀλλ' ἡ κατάλευκος γυνὴ ὀλισθήσασα
αἰφνης παρουσιάσθη ἐμπροσθέν του — καὶ ὁ
Ἔρμαν ἀνεγνώρισε τὴν κόμησσαν.

— Ἦλθον πρὸς σέ, τῷ εἶπεν μὲ στερεὰν
φωνήν, ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου· ἀλλὰ δια-
τάχθην νὰ ἐκπληρώσω τὴν παράκλησίν σου. Τὸ
τρία, τὸ ἐπτὰ καὶ ὁ ἄσος θὰ κερδίουν δι' ἐσέ-
μὲ τὴν παρατήρησιν ὅμως ὅτι κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τοῦ ἡμερονυκτίου νὰ μὴ ποντάρῃς εἰμὴ
εἰς ἕνα καὶ μόνον χαρτίον καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς
καθ' ἕλην σου τὴν ζωὴν δὲν θὰ λάβῃς χαρτία
εἰς τὰς χεῖράς σου. Σοῦ συγχωρῶ τὸν θάνατόν
μου μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ὅτι θὰ νομφεῦθῃς τὴν
Λουίζαν μου.

Μόλις ἔπαυσε νὰ ὀμιλῆ καὶ στρέψασα τὰ
νότα ἐθάδισε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Ἔρμαν ἤκουσε
τὸν κτύπον τῆς θύρας τοῦ προαυλίου καὶ παρε-
τήρησεν ὅτι κάποιος πάλιν τὸν ἔβλεπε ἐκ τοῦ
παραθύρου.

Ὁ Ἔρμαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἠδύνατο νὰ
συνέλθῃ ἐκ τῆς ταραχῆς του. Ἐσκήθη καὶ
εἰσῆλθε εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ὁ ὑπη-
ρέτης του μεθυσμένος ἐκοιμήτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους
καὶ διὰ τῆς θίας ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐξηγήσῃ,
ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατος νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. Ἡ θύρα
τοῦ προαυλίου ἦτο κεκλιομένη· ἐπιστρέψεν εἰς
τὸ δωμάτιον καὶ ἔγραψε τὴν ὀπτασίαν του.

Στ΄.

Δύο ἀκίνητοι ἰδέαι εἰς τὴν νοητὴν φύσιν
εἶναι ἀδύνατον νὰ συνυπάρξωσι, καθὼς καὶ ἐν
τῇ φύσει δύο σῶματα δὲν δύναται νὰ κατέ-
χωρῃ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν χώρον. Τὸ τρία, τὸ
ἐπτὰ, ὁ ἄσος συντόμως ἐπισκοπίσταν εἰς τὴν
φαντασίαν τοῦ Ἔρμαν τὴν εἰκόνα τῆς μακαρί-
τιδος γραιάς. Τὸ τρία, τὸ ἐπτὰ, ὁ ἄσος περι-
επλανῶντο νοχθήμερον εἰς τὰ χεῖλην του καὶ δὲν
ἐξήρχοντο τῆς μνήμης του. Ἀπαντὸν νεάνις
μὲ ὠραῖον ἀνάστημα ἐψήθουσαν ἀπαράλλακτος
καθὼς τὸ τρία σπαθί. Τῶν ἠρώτων «τί ὥρα
εἶναι;» ἀπεκρίνετο «παρὰ πάντε ἐπτὰ». Ἐκα-
στος προγάστρω τῷ ὑπενώθιμῳ τὸν ἄσον. Τὸ
τρία, τὸ ἐπτὰ, ὁ ἄσος λαμβάνοντα ὅλα τὰ σχε-
τικὰ σχήματα τὸν κατεδίωκον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν
ὑπνον του. Τὸ τρία ἦναι ἐμπροσθέν του εἰς
σχῆμα μεγαλοπρεποῦς ῥόδου. Τὸ ἐπτὰ τῷ πα-
ριστάτο ὡς γοθικὴ πόλη, ὁ ἄσος — ὡς μεγίστη
ἀράχνη. Ὅλαι αἱ ἰδέαι του συνεκεντροῦντο εἰς
ἐν σημεῖον — νὰ ἐπωφεληθῆ τὸ μουσικὸν τὸ
ὅποιον τόσο ἀκριβὰ τῷ ἐκόστω. Ἥρχισε νὰ
σκέπτεται περὶ παρατηρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας
καὶ περὶ περιηγήσεως. Ἐπεθύμη νὰ ζητήσῃ
τὸν θησαυρὸν τῆς γοητευτικῆς τύχης εἰς δημό-
σια τοῦ χοροπαγινίου καταστήματα τῶν Πα-
ρισίων. Τυχαίᾳ περίπτωσι τὸν ἀπήλαξεν ἀπὸ
τὰς φροντίδας ταύτας.

Εἰς τὴν Μόσχαν ἐπιστήθη ἑταιρία παρὰ
πλουσίων χοροπαγινίων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ
πολυβρυλλήτου Σ. . . ὅστις διῆλθε τὸν θιον του
χοροπαγινίου καὶ ἀποκτήσας ἑκατομμύρια κερ-
δίζων ὁμόλογα καὶ πληθύνων χρήματα. Πολυ-
χρόνιος πείρα τῷ προσεπόρισε τὴν ἐμπιστοσύνην
τῶν συντρόφων του. Ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐστο-
λισμένη οἰκία, ὁ ἔμπειρος μάγιστρος, ἡ περι-
πόησις, ἡ ἐπικρατοῦσα εὐθυμία συνετέλεσαν νὰ
ἐπισύρῃσιν τὴν εὐμένειαν τοῦ κοινῶ. Ἀφίχθεις
ὁ Σ. . . εἰς Πετροῦπολιν ἐγένετο ἀμέσως δευτὸς
παρὰ τῇ νεολαίᾳ λεημονιστῆς τοὺς χοροὺς διὰ
τὰ χαρτία καὶ προτιμησάσης τὰς συγκινήσεις
τοῦ «φαρααῖ» τῶν λοιπῶν διασκεδάσεων. Ὁ Ν. . .
ὠδήγησε τὸν Ἔρμαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σ. . .

Τὰ μεγαλοπρεπῆ δωμάτια τῆς οἰκίας ἦσαν
πλήρη θαμνῶν. Στρατηγοὶ τινες καὶ μουσικο-
σῆμοι ἐπαῖον whist· οἱ νέοι ἐκάθηντο κα-
τακεκλιμένοι εἰς τὰ πολυτελῆ ἀνάκλιτρα τρώ-
γοντες παγωτὰ καὶ καπνίζοντες. Ὁ Πρόεδρος
Σ. . . καθήμενος ἐμπροσθεν τραπέζης μακρᾶς
κύκλω τῆς ὁποίας συνωθούντο περὶ τοὺς εἰκοσι
χαροπαγινίας «ἐκοπτε». Ὁ Σ. . . εἶχεν ἐν-
τιμον ἐξωτερικόν· οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ζωο-
γούμενου ἀπὸ παντοτεινῶν μειδιᾶμα, ἡ λευκὴ
κόμη του, τὸ εὐτραφὲς καὶ ἀνθρὸν πρόσωπόν
του ἐξέφραζον ἀγαθότητα. Ὁ Ν. . . τῷ ἐσού-
σῃ τὸν Ἔρμαν. Ὁ Σ. . . σφίγγας τὴν χειρὰ
του τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ καὶ ἐξηκολούθησε
νὰ κόπτε.

Τὸ «κόψιμον» διήρκεισεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν.
Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο περισσύτερα τῶν τριά-
κοντα χαρτίων. Ὁ Σ. . . εἰς ἑκατόν ἄνοιγμα
χαρτίου ἐπέτεκε τὸ νὰ ὀσῃ καιρὸν εἰς τοὺς
παίζοντας νὰ παρασκευασθῶσι· φιλοφρόνως ση-
μειῶν τὰ ἀπολειψθέντα καὶ ἐτι φιλοφρόντερον
εἰσακούων καὶ ἐκπληρῶν τὰς αἰτήσεις του, δι-
πλόων καὶ ἐκδιπλόων τὰς γωνίας τῶν χαρ-
τίων μὲ ἀπείριτον χάριν. Ἐπὶ τέλους τὸ «κό-
ψιμον» ἐτελείεσθαι. Ὁ Σ. . . ἤλλαξε χαρτία καὶ
ἤτοιμάσθη καὶ πάλιν νὰ ἀρχίσῃ.

— Ἐπιτρέπατε νὰ θέσω χαρτί; εἶπεν ὁ
Ἔρμαν ἐκτιμών τὴν χειρὰ του ὅπισθεν εὐτρα-
φοῦς Κυρίου.

Ὁ Σ. . . ἐμειδίασε καὶ ἐχαίρεισεν εἰς ση-
μειον εὐμενοῦς συγκαταθέσεως. Ὁ Ν. . . ἐγέ-
λασε καὶ συνεγάρη τὸν Ἔρμαν διὰ τὴν κατά-
λησιν πολυχρόνιου νηστείας καὶ τῷ πύχθη κα-
λὴν ἀρχήν.

— Δέχσεθ; εἶπεν ὁ Ἔρμαν, σημεῖον διὰ
κρητίδος τὸ ποσὸν ἐπὶ τοῦ χαρτίου του.

— Πόσον; ἠρώτησεν ὁ Σ. . . καμμοῦν τοὺς
ὀφθαλμούς, σὰς ζητῶ συγγνωμὴν καθότι δὲν
ἔλαττω καθαρῶς.

— Τεσσαράκοντα ἐπτὰ χιλιάδας, ἀπεκρίθη
ὁ Ἔρμαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὄλων αἱ κεφαλαὶ
ἐστράφησαν στυμνήθον καὶ ὄλων οἱ ὀφθαλμοὶ
προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Ἔρμαν.

Ὁ Ν. . . ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Ἔρμαν ἐτρελλάθη.
— Ἐπιτρέπατέ μοι νὰ σὰς παρατήρῃσω, εἶπεν
ὁ Σ. . . μὲ τὸ παντοτεινὸν του μειδιᾶμα, ὅτι τὸ
παιγνίδιον σας εἶναι ἀρετὰ σπουδαῖον, καὶ . . .

— Ἀρνεῖσθε λοιπὸν νὰ δεχθῆτε τὴν κατα-
βολήν μου;

Ὁ Σ. . . ἔκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον
συγκαταθέσεως. — Ἐπιτρέπατέ μοι νὰ σὰς πα-
ρατήρῃσω, τῷ εἶπεν, ὅτι διατελῶν ἀντιπρόσωπος
τῶν συνεταίρων μου δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ εἰμὴ
ἀπέναντι χρημάτων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτόν
μου εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἀρκεῖ ὁ λόγος σας
μόνον, ἀλλὰ διὰ τὴν τάξιν τοῦ παιγνιδίου σὰς
παρακαλῶ νὰ καταθέσῃτε τὰ χρήματα.

Ὁ Ἔρμαν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του
τραπεζικὸν γραμματίον, τῷ ἔδωκε εἰς τὸν Σ. . .
ὅστις παρατήρησας αὐτὸ στιγμιαίως τὸ ἔθεσεν
ἐπὶ τοῦ χαρτίου του.

Ἥρχισε νὰ κόπτε. Δεξιόθεν ἐξήχθη τὸ ἐν-
νέα, ἀριστερόθεν τὸ τρία.

— Ἐκέρδισα, εἶπεν ὁ Ἔρμαν ἀνοίγων τὸ
χαρτίον του.

Μεταξὺ τῶν παιζόντων ἠγέρθη ψιθυρισμός.
Ὁ Σ. . . ἐμόρφωσε ἀλλ' ἀμέσως τὸ μειδιᾶμα ἐπα-
νήλθεν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ τὰ λάβετε; ἠρώτησε τὸν
Ἔρμαν.

— Ἐὰν δὲν σὰς δίδῃ κόπον, κάμετέ μοι
τὴν χάριν.

Ὁ Σ. . . ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τρα-
πεζικὰ ὁμόλογια καὶ τὸν ἐπλήρωσε. Ὁ Ἔρ-
μαν ἔλαβε τὰ χρήματα καὶ ἀπεσῶρθη τῆς τρα-
πέζης, ἔπιε ποτήριον λεμονιάδας καὶ ἀνεχώρησε
κατευθυνθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπιουσίας ὁ Ἔρμαν παροῦ-

οιάσθη πάλιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σ. . . ὅστις
«ἐκοπτε». Ὁ Ἔρμαν ἐπληρίσασεν εἰς τὴν τρά-
πεζαν καὶ ὄλοι ἔθεσαν νὰ τῷ προσφέρωσι θέ-
σιν. Ὁ Σ. . . φιλοφρόνως τὸν ἐχαίρεισε.

Ὁ Ἔρμαν ἐπερίμενε πάλιν νέον «κόψιμον»,
ἐξέλεξε χαρτί, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατα-
θέσας ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἐδικὰς του 47 χιλιάδας
καὶ τὸ χθεσινὸν κέρδος.

Ὁ Σ. . . ἤρχισε νὰ κόπτε. Ὁ φάντης
ἐξῆλθε δεξιᾶ, τὸ ἐπτὰ ἀριστερᾶ.

Ὁ Ἔρμαν ἤνοιξε τὸ ἐπτὰ.

Ὅλοι κατεπλάγησαν. Ὁ Σ. . . μὲ ἕλην τὴν
ἀταραξίαν του ἐφάνη ὅτι ἐθροβήθη. Ἐμέτρησε
τὰς 94 χιλιάδας καὶ τὰς ἔδωκε εἰς τὸν Ἔρμαν
ὅστις παραλαβὼν ἀτάραχος τὰ χρήματα ἀπε-
μακρόβη καὶ πάλιν τῆς τραπέζης.

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν πάλιν παρουσιάσθη
εἰς τὸν θάλαμον τοῦ χοροπαγινίου περιουκλώ-
σαντες τὸ Ἔρμαν. Οἱ λοιποὶ χοροπαγινίαι δὲν
ἐπαῖον, περιμένοντες ἀνυπομένως νὰ ἴδωσι τὸ
τέλος τοσοῦτον δραματικῶν παιγνιδίων. Ὁ Ἔρ-
μαν ἴστατο παρὰ τὴν τράπεζαν ἐτοιμαζόμενος
μόνος νὰ «ποντάρῃ» ἀπέναντι τοῦ ὠχροῦ ἀλλὰ
πάντοτε μειδιῶντος Σ. . . Ἐκαστος ἤνοιξε δέσμη
χαρτίων. Ὁ Σ. . . ἀνεκάτωσε τὰ χαρτία, ὁ δὲ
Ἔρμαν ἔσυρε χαρτί ἐκ τῆς δέσμης, τὸ ἔθεσε
ἐπὶ τῆς τραπέζης καλύψας αὐτὸ μὲ τραπεζικὰς
ὁμολογίας. Οἱ παριστάμενοι σιωπῶντες παρη-
κούθησαν μετὰ συγκινήσεως τὴν πρωτοφανῆ
ταύτην μονομαχίαν.

Ὁ Σ. . . ἤρχισε νὰ «κόπτε». Αἱ χεῖρές
του ἔτρεμον. Δεξιόθεν ἐξῆλθεν ἡ dama, ἀρι-
στερόθεν ὁ ἄσος.

— Ὁ ἄσος ἐκέρδισεν! εἶπεν ὁ Ἔρμαν ἀνοι-
ξας τὸ χαρτίον του.

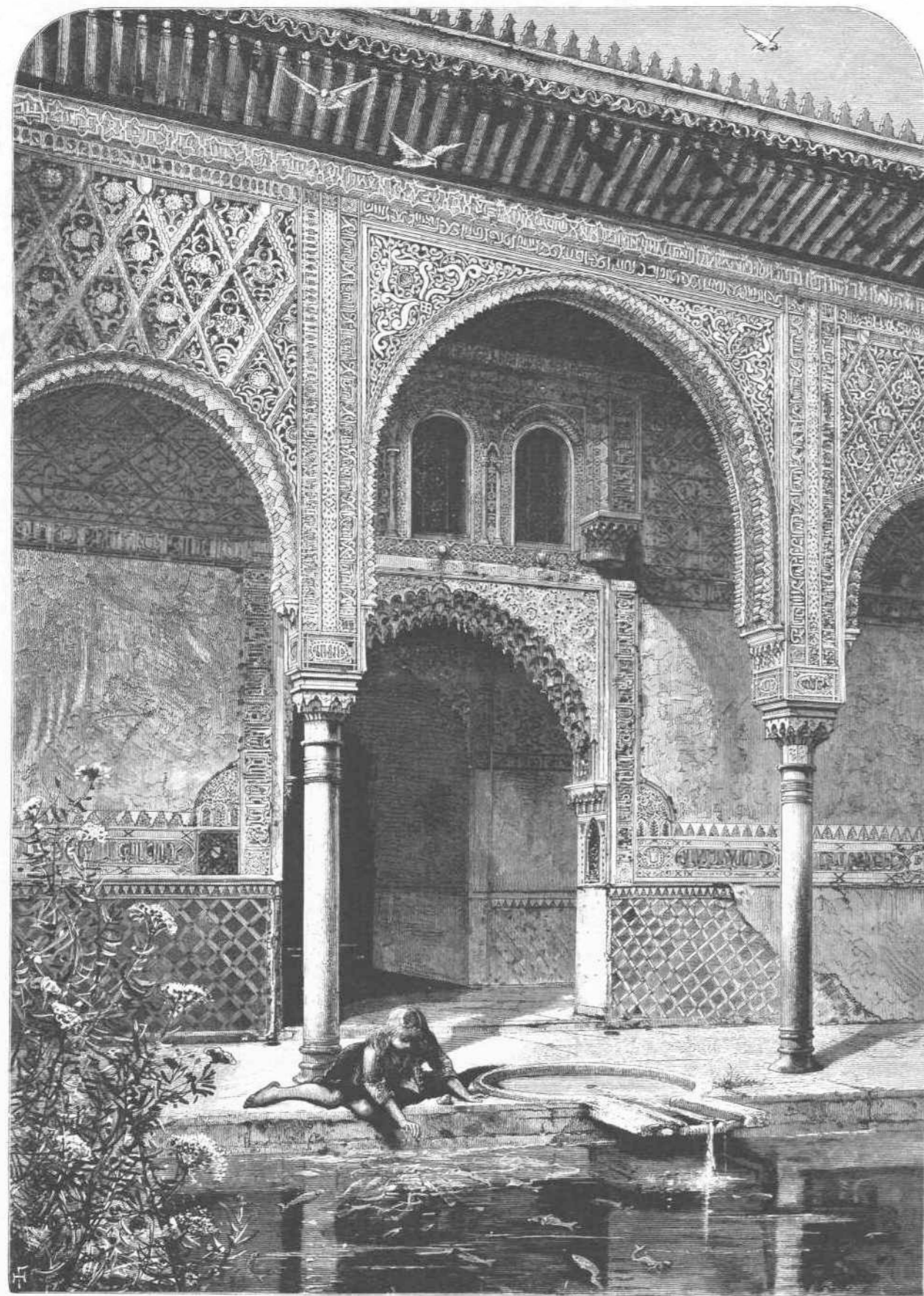
— Ἡ dama σας ἔχασε, εἶπε θεωπευτικῶς
ὁ Σ. . .

Ὁ Ἔρμαν ἐφρίκασε. Τῷ ὅτι ἀντὶ τοῦ
ἄσου ἔκειτο πρὸ αὐτοῦ ἡ dama τῆς πίκα. Δὲν
ἐπίστευσε τοὺς ἴδιους τοῦ ὀφθαλμοῦς μὴ ἐνοῶν
πῶς ἠδυνήθη νὰ ἀπατήσῃ.

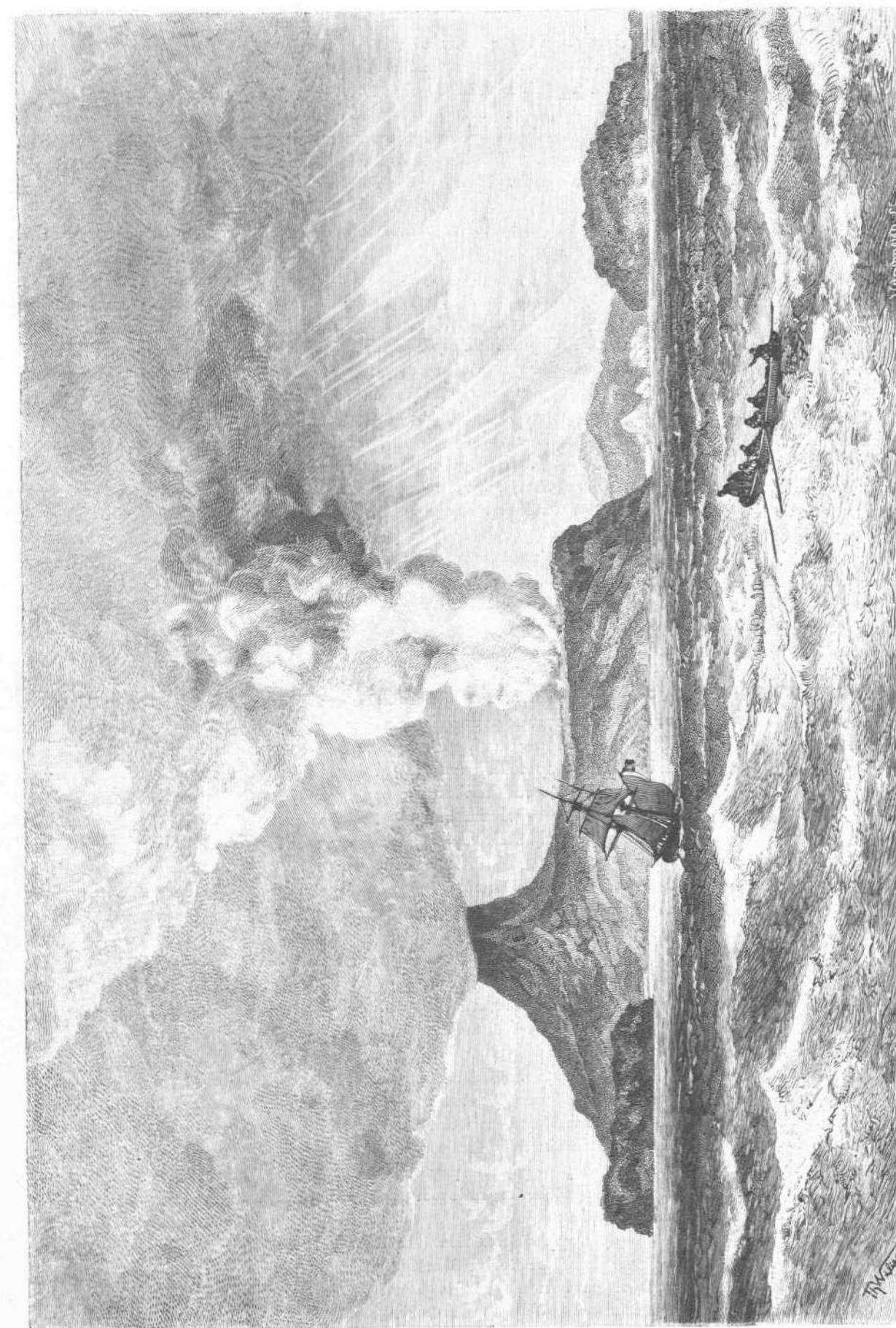
Τῷ ἐφάνη τότε ὅτι ἡ dama τῆς πίκας εἰρω-
νικῶς ἐμειδίει. Ἡ ἀσυνήθης ὁμοιότης τὸν κα-
τέπληξε.

— «Παληγγόρια» ἔκραξε μὲ ἀπελπισίαν.

Ὁ Σ. . . ἀπέσυρε τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τρα-
πεζικὰ γραμματία. Ὁ Ἔρμαν ἴστατο ἀκίνητος.
Ὅταν ἀπεμακρόβη τῆς τραπέζης μεταξὺ τῶν
παριστάων ἠγέρθη

Η ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΛΑΜΒΡΑΙ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ.

Η ΝΗΣΟΣ ΚΡΑΚΑΤΩ ΚΑΙ Η ΕΚΡΗΞΙΣ ΑΥΤΗΣ.

ζουσα αὐτῆς ἐνέργεια. Πρὸς βορρᾶν τῆς νήσου ὁ λόφος Περθουβατᾶν, μάλιστα 120 μέτρα ὑψόμενος ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἤρτατο ἐκπέμπων φλόγας καὶ καπνὸν, συνοδευόμενος ὑπὸ θρονῶν ἠομιζουσῶν πυροβολισμοῦς. Ὁ κρότος ἤκούετο εὐκρινῶς ἐν Βαταβίᾳ καὶ Βουϊντζορκ, εἰς ἀπόστασιν ὀχλ. 150 χιλιομέτρων ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ. Ἐπὶ τρεῖς ὅλους μῆνας ἐξηκολούθουν αἱ ἐκρήξεις. Κατὰ δὲ τὸν Ἰούλιον νέος ἐξαγματούχου κρατῆρ, Δανὰν κληθεῖς. Ἐν ἀρχῇ τοῦ Αὐγούστου τρεῖς ἦσαν αἱ κυρίαι τῆς ἐκρήξεως ἐστίαι, ἐξαιρέσει διαφόρων ἄλλων ῥηγμάτων, εἰς ὧν ἐξήρχοντο ἀτμοὶ καὶ καπνὸς πυκνός. Καὶ ὅμως ἡ ὑψηλότερα τῆς νήσου κορυφῇ, τὸ ὄρος Ῥακατᾶ, ἔχον ὕψος 832 μέτρων, οὐδὲν σημεῖον ἐνεργείας ἐδήλου.

Ἡ ἐκρήξις ἐξηκολούθει τὸν ὁραλὸν αὐτῆς ὄραμον, ὅτε αἴφνης, τῇ 26 Αὐγούστου, ἠκούσθη ἐν Βαταβίᾳ ὑπόκωπος κρότος ὡς θρονῆς ἀπομακρυσμένης. Οἱ κρότοι θαυμητῶν ἐγένοντο συχνότεροι καὶ τέλος τῶσαν ἰσχυροί, ὥστε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 26 πρὸς τὴν 27 Αὐγούστου οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ ἐκ τῶν κατοικοῦντων τὸ δυτικὸν τῆς Ἰάβας μέρος. Τῇ δὲ 27 εἰς τὰς 7 1/2 τῆς πρωίας ἠκούσθη κρότος τῶσαν ἰσχυρός, ὥστε πολλοὶ ἐν Βαταβίᾳ ὑπέθεσαν ὅτι νέον ἠραίστιον ἀνεφάνη. Περὶ τὴν 10 ὥραν ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ σκοτεινοῦ κίτρινον νέφους καὶ ἀκότος θαθὴ ἐκάλυψε τὴν ἀτμοσφαῖραν. Συγχρόνως δὲ καὶ θρογγὴ τέφρας ἤρτατο καταπίπτουσα ἐν ἀφθονίᾳ. Ἡ θρογγὴ αὕτη διαρκέσασα μέχρι τῆς 3 μ. μ. ἔπαυσε, καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐπανήλθεν. Ὁ κρότος τῆς πρωίας τῆς 27 ἦτο ἐν Βαταβίᾳ ὁ πάντων ἰσχυρότερος· πολλῶν μαγαζείων αἱ θελοὶ ἐθραύσθησαν. Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης μέχρι τῆς ἐβδόμης τῆς ἐσπέρας οὐδὲν ἠκούσθη, τότε ὅμως ὁ κρότος ἐπανελήθη· τοῦτο διήρκεσε μέχρι τῆς δωδεκάτης τῆς νυκτός, ὅτε πλέον ἔπαυσε ὀριστικῶς.

Περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ Κρακατῶ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις τοῦ πορθμοῦ τῆς Σόνδης κατὰ τὰς φρικώδεις τῆς ἐκρήξεως ἡμέρας συμβάντων ὀλίγη μόνον ὑπάρχουσι μαρτυρία ἀποπτῶν μαρτύρων. Ἡ μόνη κατοικουμένη νῆσος ἦτο ἡ Σεβεσῆ, εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα μιλίων τῆς Κρακατῶ. Οἱ τρισχίλιοι κάτοικοι τῆς Σεβεσῆ ἐφρονεῦσαν πάντες μέχρι τοῦ τελευταίου. Ἐπὶ τῆς Ἰάβας αἱ πόλεις Μερὰκ, Ἀγγιέρ καὶ Τσαριγγίν, ἐν αἷς ὑπῆρχον Εὐρωπαῖοι, κατεστράφισαν ἐντελῶς. Οἱ πλείστοι τῶν Εὐρωπαίων ἐφυγον, ἐκ δὲ τῶν ἀπομεινάντων ὀλίγοις διεσώθησαν. Τέλος δὲ σκότος θαθὴ κατεκάλυψε τὴν χώραν ἅπασαν, ἐπαυξήσαν τὴν φρικὴν τῶν τραυτικῶν ἐκείνων στιγμῶν.

Ἐν καιρῷ τῆς ἐκρήξεως δέκα πλοῖα ἐπλεον ἐν τῷ πορθμῷ τῆς Σόνδης, ὧν οἱ πλοίαρχοι ἀνέφερον περὶ τοῦ καταπληκτικοῦ φαινομένου, ἀλλ' ἀτελῶς μόνον ἔνεκα τοῦ περικαλύπτοντος αὐτοὺς σκότους. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἠδυνήθη μ' ὅλον τοῦτο νὰ καταμετρήσῃ τὴν στήλην τοῦ καπνοῦ, τὴν ἐκφρονενοῦσθεσαν ὑπὸ τῆς πρώτης ἐκρήξεως. Ἡ στήλη αὕτη εἶχε κατ' ὄψιν ὕψος εἰκοσι καὶ ἐπτὰ μέτρων. Παραδόξως πῶς οὐδὲν τῶν πλοίων ἐπαθε σπουδαίας ζημίας, ἀν καὶ τὰ κύματα ὑψώθησαν κατὰ πολὺ ὑπεράνω τῆς παραλίας· ἀλλὰ τὰ κύματα ταῦτα ἦσαν μεγάλας ἐκτάσεως καὶ τὰ πλοῖα ὑφούντο ἐπ' αὐτῶν ἀνεκταίως.

Παλὸ πιθανὸν εἶναι ὅτι ἡ ἐκρήξις τῆς πρωίας τῆς 27 Αὐγούστου συνέπεσε μετὰ τῆς καταθυσίας τοῦ θορείου μέρους τῆς νήσου Κρακατῶ. Ἐκταῖς εἰκοσι τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, τὰ δύο τρίτα σχεδὸν τῆς νήσου, συμπεριλαμβάνοντα τὴν ἡμισυ τοῦ ὄρους Ῥακατᾶ καὶ τὰ δύο ἡφαίστια Δανὰν καὶ Περθουβατᾶν, ἐθυσθῆθη εἰς τὴν θάλασσαν. Τοῦτο συνεπέφερε καὶ τὴν

ἐξόγκωσιν τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια λυσοαλέα ἐχούθησαν ἐπὶ τῶν παραλίων τῶν νήσων Ἰάβας καὶ Σουμάτρας, εἰσδύσαντα ἐπὶ μίλια δια εἰς τὴν θηρᾶν, καταρριφάντα οἰκήματα ὡς στελέχη ψαθῶν, ἐκρίκώσαντα πελώρια δένδρα καὶ καταθροχθίσαντα χιλιάδας ἀνθρωπίνων πλασμάτων. Τὰ κύματα ταῦτα, τὰ ὅποια ἀκόμη ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Βαντάμ, ὀχλ. εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα χιλιομέτρων, εἶχον τὸ φοβερὸν ὕψος 30 ἢ καὶ 36 μέτρων, παρουσιάζουσι τὴν ἀνάστατον θαυμὸν τῆς διαδόσεως, ὅν μέχρι τοῦδε ἐγίνωσκεν ἡ ἐπιστήμη. Τὸ μεγαλύτερον πάντων τῶν κυμάτων, τὸ καταστρέψαν τὴν πόλιν Τσαριγγίν ἐν Ἰάβα καὶ τὴν πόλιν Τελόκ-Βετόχ ἐν Σουμάτρα, οὐ μόνον ἐν Κίνα καὶ Ἰαπωνίᾳ, ἐν Μαδαγασκάρῃ καὶ καθ' ὅλον τὸν Εἰρηρικὸν ἐγένετο ἐπαισιθῆν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὤκεανοῦ εἰσέδυσσε καὶ ἐπέφερον ὑψωσιν τῶν ὕδατων ἐν τῷ λιμένι τῆς Ῥογγέλλης ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν ἄλλοις λόγοις τὸ κύμα τοῦτο περιήλθεν τὴν γῆνιν σφαῖραν ὀλόκληρον.

Ἡ ἐκρήξις τῆς νήσου Κρακατῶ ὑπῆρξεν ἡ πᾶσων ἰσχυρότερα, καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐκφρονενοῦσθείας τέφρας ὑπολογίζεται ἀνελεθὸν εἰς 11 κυβικά χιλιάμετρα! Περὶ τὴν Κρακατῶ ἡ τέφρα καὶ ἡ ἐλαφρότερα συνοσεροῦθη εἰς τοιοῦτον θαυμῶν, ὥστε διαίαι περὶ νῆσοι ἐκαλύφθησαν ὑπὸ φαιοχρόου σινδόνος 30—40 μέτρων. Νέαι νῆσοι ἀνεῴθησαν ἐκ τῶν ἀβυθῶν τοῦ πορθμοῦ ὕδατων, ἀλλ' αἱ νῆσοι αὗται δὲν ἐθράδονον νὰ καταποντισθῶσι πάλιν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια προσέβαλλον αὐτάς. Ὁ λιμὴν τῆς Λαμπόγγης ἐν Σουμάτρα ἐφράχθη ἐπὶ 23 μῆνας ὑπὸ στρώματος κισσῆρας (ἐλαφροπέτρας), παρακωλύοντος πᾶσαν ἐν αὐτῇ κίνησιν. Ὁ πλωτὸς οὗτος φράκτης, ἔχων πλάτος ἐνὸς χιλιομέτρου, εἶχε μῆκος τριάκοντα χιλιομέτρων καὶ πᾶχος δέκα μέχρι δώδεκα μέτρων. Βαθμῶν δὲ ἡ κισσῆρας ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βευσμάτων διεσκορπίσθη, καὶ τὰ ἀποσπαρμένα αὐτῆς τεμάχια εἰς μεγάλας μετεωριόθησαν ἀποστάσεις. Ἡ τέφρα ὡσαύτως κατέλαβε μεγάλας ἐκτάσεις καὶ ἐφθασε μέχρι Σιγγαπόρης καὶ Ἰαπωνίας. Τινὲς δεισχυρίζονται ὅτι ἐλαφρὰ τέφρα φερομένη ὑπὸ τῶν ἀνέμων κατέπεσε καὶ μέχρις Ἰσπανίας.

Μεταβαίνων ἤδη εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς ἡμῶν. Τὴν 21 Μαΐου, εἰς τὰς 6 τῆς πρωίας, ἐπέβημεν τοῦ αἰθροδρόμου ἐν Βαταβίᾳ, ὅπως μεσθῶμεν εἰς Τανδιόγκ-Πριόκ, νέον λιμένα, ὃν κατασκευάσει ἡ ἀλλανδικὴ κυβερνήσις ἐν μέσῳ ἐκτεταμένων ἑλῶν. Πολλὰ ἤδη ἔδαπανήθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο χρήματα, ἀλλὰ τὸ ἔργον, πράγματι κολοσιαιὸν, δὲν ἐπερατώθη ἐἴσθε.

Τὸ Τανδιόγκ-Πριόκ θεωρεῖται θέσις εἰς ἄκρον νοσοῦθης, καὶ εὐνόητον τοῦτο, διότι ὁ αἰθροδρόμος διέρχεται διὰ θαλτώδους χώρας. Οἱ πυρετοὶ ἐπιπολάζουσιν ἐνταῦθα καὶ ἰδίως εὐκόλον εἶναι νὰ προσβληθῇ τις ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τὴν νύκτα. Οἱ Ὀλλανδοὶ διατινόνται ὅτι τοῦτο εἶναι ὑπερβολή, οὐχ ἦτον ὅμως οἱ πλοίαρχοι προτιμῶσι νὰ ἀράξωσι εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἀέενου τοῦτου λιμένος.

Ὁ ἀρχιμηχανικός, κ. Βάν Βέρκελ, μὰς περιέμενε ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ αἰθροδρόμου, ἔνθα παρουσιάζει ἡμῖν τὸν πλοίαρχον καὶ τὸν πρωρέα τοῦ ἀτμοπλοίου "Κεδίρ", τὸ ὅποιον ἡ ἀλλανδικὴ κυβερνήσις παρεχώρησεν ἡμῖν ἐπὶ τινος ἡμέρας. Εὐτυχῶς τὸ ἀτμόπλοιον ἦτο ἐτοιμον καὶ εἰχόμεν τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως.

Βραδέως ἐξήλθονμεν ἀπὸ λιμένος διὰ μέσου πολλῶν ταπεινῶν νήσων, αἵτινες ὡς ἀνωδέμασι ὑφούνται ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Ὤκεανοῦ. Τὸ θέαμα εἶναι ὄρατον. Μακρόθεν φαίνονται δύο ὑψηλὰ ἡφαίστια, τὸ Γεδὲ καὶ τὸ Σαλάκ, καὶ πρὸς δυσμὰς ἐκτείνεται μακρὰ σειρὰ ὄρων. Πλη-

σίον δὲ πυκνὴ ὀμίχλη μὰς καλύπτει τὴν θέαν τῆς Βαταβίας. Ἡ ὀμίχλη αὕτη προέρχεται ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τῶν ἑλῶν κατὰ τὴν πρωϊνὴν ὥραν· θραδύτερον ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης πνέων ἀνεμος διαλύει τὴν ὀμίχλην ταύτην.

Παραπλέομεν τὴν παραλίαν Ταγγιράγκ, ἣτις κατεπλημμυρίσθη εἰς ἀπόστασιν 1000—1500 μέτρων. Ἐννέα χωρία ἐπ' αὐτῆς κατεστράφισαν ἐντελῶς, πέντε ἐν μέρει καὶ 2340 κάτοικοι ἐπνίγησαν. Ὁ πλωτὸς εἶναι τερπνός, διότι καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτις ἐν τῷ λιμένι ἦτο πνιγρὰ εἶναι ὁρατὰ ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν διερχόμεθα ἔμπροσθεν τοῦ κόλπου τοῦ Βαντάμ, εἰς τὸ θέσις τοῦ ὀποῖου ἐκτείνεται ἡ ἐπαρχία Σεράγκ, ἔπου ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῆς ἐκρήξεως ἀνήλθεν εἰς 1933. Μετ' ὀλίγον περικύπτουσι τὸ ἀκρατῆριον τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ τοῦτου τῶσαν πλησίον, ὥστε δυνάμεθα ἐν ἀνέσει νὰ παρατηρήσωμεν τὰς γενομένης καταστροφάς.

Τὸ ἀτμόπλοιον "Κεδίρ" ἀλλάσσει διεύθυνσιν καὶ πλέει διὰ μέσου τοῦ πορθμοῦ τῆς Σόνδης. Πρὸς τὰ δεξιὰ θέλομεν τὰς ἀκτὰς τῆς Σουμάτρας, ἐπιστεφομένης ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἡραίστιου Ῥαγιᾶ-Βασσᾶ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ τῆς Ἰάβας τὴν ὄρειαν θέσιν Μερὰκ. Πρὸ ἡμῶν ἔχουσι τὴν παράδοσον νῆσον Πουλο-Ρενιάγκ, ἣν οἱ Ὀλλανδοὶ καλοῦσι Dwaars in den Weg (ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ). Ἡ νῆσος αὕτη φαίνεται μακρόθεν διηρημένη εἰς τέσσαρα τεμάχια· διὸ καὶ ἐπιστεθῆ ἐν ἀρχῇ ὅτι ἐχωρίσθη συνεπείᾳ τῆς ἐκρήξεως. Ἀληθῶς ἡ νῆσος σύγκειται ἐκ τεσσάρων ὕψωμάτων, ἠνωμένον πρὸς ἀλλήλα εἰς τριῶν ταπεινῶν ἰσθμῶν. Ἄλλοτε εἶχε πυκνὰ δάση, ἀλλ' ἡ θάλασσα τὰ πλείστα δένδρα κατέσπρην.

Περιπλέομεν εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων τὴν παραλίαν τῆς ἐπαρχίας Βαντάμ. Τὰ δένδρα ἔλα ἐξηφανίσθησαν, καὶ οὐδὲ ἔχουσι φαίνεται ἀνθρωπίνης κατοικίας. Ἐκεῖ, ἔνθα πρὸ ἐννέα ἀκόμη μιλίων ἔζων ἄνθρωποι ἦσαν καὶ εὐδαίμονες ἐν μέσῳ κήπων εὐθαλῶν, δὲν ὑπάρξει ἕμμερον ἢ ἐλώδης καὶ ἔρημος πεδιάς. Ὁ πλοίαρχος ἐπέδειξεν ἡμῖν τὴν θέσιν, ἐν ἣ ἔκειτο ἡ πόλις Ἀγγιέρ, λιμὴν καλὸς τῆς Ἰάβας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Σόνδης. Ὅλη ἡ πέριξ πεδιάς, πλάτος χιλίων μέτρων ἔχουσα, ἐντελῶς ἠρμυώθη. Ὅλιγον ἀπώτερον ὑπῆρχεν ἡ θέσις Τσαριγγίν, ἣς ἐπίσης καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος ἐξηφανίσθη. Ἡ θέσις αὕτη περιβάλλεται ὑπὸ λόφων 20—30 μέτρων, ἐπὶ τῶν ὀποῖων κατεπόρον οἱ δυνατοὶ καίτοι αἱ ἀνοήτως ἐπὶ τῶν κινδύνων. Ἐν Μερὰκ, Ἀγγιέρ καὶ Τσαριγγίν τὰ θύματα συμποσοῦνται εἰς 19,632, ὧν οἱ 32 Εὐρωπαῖοι. Τεσσαράκοντα ὀκτὼ χωρία κατεστράφισαν ἐντελῶς καὶ εἰς τριάκοντα ἐπτά ἐν μέρει.

Ὅλιγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου εἶδομεν κατὰ πρῶτον τὴν νῆσον Κρακατῶ (ὄρα τὴν εἰκόνα), ἣτις μακρόθεν ἐμφανίζεται ὑπὸ τὸ σχῆμα τριγώνου· πλησιέστερον πρὸς δυσμὰς ὑφύεται τὸ ἡφαίστιον Σεβεσῆ. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ἥλιος ὄψει καὶ θέαμα μαγευτικὸν παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· τὰ ὄρη καὶ τὰ ἡφαίστια λαμβάνουσι ἰώχρουν χρωματισμὸν, πρὸς τὴν δύσιν ὁ ὀρίζων, κίτρινος κατ' ἀρχάς, γίνετα ῥοδόχρουν, ἰώχρουν καὶ εἶτα θαθὴ κυανοῦ· ἐμπροσθεν ἡμῶν ἡ μέλαινα κορυφὴ τοῦ Πουλο-Ρενιάγκ μετὰ τὴν ὀμίχλην τῆς δένδρα, τὰ ὅποια φαίνονται πεφουτευμένα ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Ἀδύνατον εἶναι νὰ φαντασθῇ τις ὡραιότεραν ἁρμονίαν χρωμάτων καὶ ἄν ποτε ζωγράφος τις κατάρθου νὰ τὰ ἀπεικονίσῃ διὰ τοῦ χρωστικῆς, τὸ ἔργον τοῦ ἦθελε θεωρηθῆ ὡς ἀποκύημα ὄνειρου ἢ νοσοῦσης κεφαλῆς. (Ἐπετα συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΜΕΘΟΥΑΣ.

Ἡ "Μεθούας" εἶναι ποίημα εὐτράπελον, γεγραμμένον εἰς γλώσσᾳ δημώδη, ἀρμόζουσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Εἶναι δὲ σειρὰ δεκατετραστίων ῥυθμοῦ ἰταλιζόντος. Ἡ δημώδης γλώσσα, αὐθόρμητον προῖον τῆς ἐλληνικῆς διανοίας, ἔχει τὴν λαλουμένην ὡς θάσιν, ἣτις εἶναι ἡ γλώσσα τῆς φύσεως. Εἶναι ἐκφρασις καθαρὰ καὶ ἀπλὴ τοῦ πνεύματος τῆς νέας Ἑλλάδος, γλώσσα ἐν τῇ παρθενικῇ αὐτῆς φύσει κατὰ πάντα λόγῳ ἀξία, θραυρὸς δὲ ἀκένωτος τῶν δημωδῶν ἡμάτων, ὅν ἐπὶ τοσοῦτον θαυμάζουσι καὶ ζηλεῦσιν οἱ ἔθνοι. Ὡς εἰπεῖν καταπρίττειται ἐν αὐτῇ ὁ αἰθροδρὸς τῆς δουλείας αἰῶν, αἱ περιπαθεῖς τῆς Ἐπαναστάσεως σκηναί, τὰ ἠρωϊκὰ αἰσθήματα καὶ τὰ μαρτύρια τῶν αγωνιστῶν, αἱ ἐλπίδες δὲ καὶ οἱ πόθοι τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ὀποῖου ἀπέφρυσεν. Καὶ εἶναι τοσαύτη ἡ χάρις καὶ ἡ ἀπλότης καὶ ἡ σαφὴν τῆς δημώδους γλώσσας, ὥστε ἀποθαίνει αὐθόρμητον ἀτόχημα ἐκείνην τὴν ὄρειαν θέσιν Μερὰκ. Πρὸ ἡμῶν ἔχουσι τὴν παράδοσον νῆσον Πουλο-Ρενιάγκ, ἣν οἱ Ὀλλανδοὶ καλοῦσι Dwaars in den Weg (ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ). Ἡ νῆσος αὕτη φαίνεται μακρόθεν διηρημένη εἰς τέσσαρα τεμάχια· διὸ καὶ ἐπιστεθῆ ἐν ἀρχῇ ὅτι ἐχωρίσθη συνεπείᾳ τῆς ἐκρήξεως. Ἀληθῶς ἡ νῆσος σύγκειται ἐκ τεσσάρων ὕψωμάτων, ἠνωμένον πρὸς ἀλλήλα εἰς τριῶν ταπεινῶν ἰσθμῶν. Ἄλλοτε εἶχε πυκνὰ δάση, ἀλλ' ἡ θάλασσα τὰ πλείστα δένδρα κατέσπρην.

Ἡ γλώσσα, ὡς τὸ δένδρον τοῦ δάσους, φυλλορροεῖ καὶ φυλλορροεῖ. Ἡράσκουσι αἱ λέξεις· ἀνοῦσι δὲ καὶ ἀμαζοῦσι νέαι. Εἰς τὸ φύλλον τὸ μάλιστα φρενὸν δὲν θὰ ἦτο μωρία ν' ἀντικαταστήσῃ τις τὸ φύλλον τὸ παρακμάσαν· Ἐθαλλε ποτὲ καὶ αὐτὸ καὶ διέχουσι εὐωδία· ἀλλ' ἔπεσε καὶ κείται ἤδη νεκρὸν· ὄσει τὴν ὀσμὴν τῆς σήψεως. Διατὶ νὰ προτιμῶμεν λέξεις καὶ φράσεις, ὡς ἐκ τῆς παλαιότητος αὐτῶν νεκρὰ καὶ ψυχρὰ, λέξουσι καὶ φράσουσι νέων, μεστῶν ζωῆς καὶ χρωμάτων; Ὁ Ἑλληνισμὸς ἔζησεν εἰς τοὺς αἰῶνας· ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ἑκατονταετηρίδας διατρέχει τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα, ποῦ μὲν φαινότανος, ποῦ δὲ ἀμυρότερος καὶ ὑπὸ ἀχλύος ἐπισκιάζομενος, ἀλλ' οὐδέποτε καταλιπὼν τὴν ἔδραν ἢ ἐξαφανισθεῖς. Εἰς τὰς καταγίδας ἔμεινε τὸ δένδρον ἀκράδαντον. Ἀλλὰ ποσῆς κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας δὲν ἤλλαξε φύλλα, καὶ ἄνηθ' ὅτι καρπούς! . . . Βαθύρριον ἐφ' ὅσον καὶ οὐρανογεῖτον, μὴ δὲν ἀπέβῃ ἐπὶ τέλους ἀγνωρίστον;

Ἄλλ' εἶναι γλώσσα σόλοικος, θάρβαρος, ἐφθαρμένη, ἀλλ' εἶναι ῥάχος, θὰ ἔλεγον ἐν ῥιγῇ ὁ γραμματικὸς. Ἔστω. Ἀλλὰ μὴ εἰς ὄλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη δὲν παρέλαθεν ὁ καλλιτέχνης ἐφθαρμένην τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ, ἀναδείξας αὐτὴν διὰ τοῦ μουστηρίου τῆς τέχνης ἀθάνατον καὶ γλῶσσαν ἐνίοτε τῶν θεῶν; Τὸ ἐλλήνίζει μὴ δὲν ἔμαθον παρὰ τοῦ λαοῦ οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν προπάτορες; Ἀνήγαγον δὲ αὐτὸ εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη τοῦ ἰδεοῦς, εἰς ἀνάστημα τέλειον καὶ εἰς μορφὴν εὐγενῆ καὶ ὡραίαν, εἰς τὰ ἔξοχα ἐκείνα ἀριστουργήματα, ἅτινα ἐκπληκτικὸν θαυμάζουσιν οἱ αἰῶνες. Βάρβαρον ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ ἐφθαρμένον ἢ ἦτο πᾶν ὅτι δὲν ἐπελήφθη διὰ τῆς συνηθείας ὀρθῶν. Καὶ ἐπακρίθει, λεπτύνει, καθωραρίζει καὶ ἰδανικεύει ὁ καλλιτέχνης τὴν γλῶσσαν, ἀλλ' εἶναι ὁ λαὸς ὁ δημιουργῶν. Ἡ λαλουμένη δὲν ἀπορρέει, ἀλλ' ἐισρέει εἰς τὴν γραφομένην, ὡς ἀπὸ πηγῆς ἐκ τῆς φύσεως ἐρρομένης. Θεματογραφίαν πλήρη ἀμαρτημάτων ἐκάλεσαν οἱ σοφοὶ τὴν ἐπιτετραυμένην καὶ ὄλιως τεχνητὴν ἐκείνην μίμησιν, ἣν γλῶσσαν λογιάν

ἐκάλεσαν οἱ ἔχοντες ἐστραμμένον τὸ ὄμμα εἰς τὰς παρελθούσας τῆς γλώσσας μορφάς. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ ἀρχαία ἐθαυροῦ διὰ τῶν καλλονῶν καὶ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς, ἀλλ' εἶναι ἀπρακτικὸς κενσοποιῶν καὶ παραλογισμὸς ἐξῆλλος τὸ νὰ ἐπιχειρῶμεν ὅτι εἶναι ἐναντίον εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ὡς ἐκ τοῦ ζήλου τοῦ νὰ ἀναστρώσωμεν τὴν ἀρχαίαν ἢ καὶ νὰ προσεγγίσωμεν εἰς αὐτήν. Ἡ σπουδὴ τοῦ νὰ ἐκρίκώσωμεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀναλύσεως, τὸ ἐν χιλιετείᾳ καὶ ἐπέκεινα βίῃ ἠγεμονεύσαν, εἶναι ἀνατροπὴ τῆς ἱστορίας, ἣτις ἐδρῶνται τὰς μεταξὺ τῆς λαλουμένης καὶ τῆς γραπτῆς διαστάσεις, διαιωνίζουσα ὅττω τὴν ἀμείβαν τῶν πολλῶν καὶ παρεμποδίζουσα τὸν πολυπαθὸς ἡμῶν γένους τὴν προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν ἐν ἐποχῇ κρισίμῃ, οἷαν διέρχεται ὁ Ἑλληὴ ἀπανταχόθεν ἐπαπειλούμενος. Ὅτε δὲ, ἐφ' ὅσον μέγα καὶ ἂν ὑποτεθῇ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχαίας γλώσσας, θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἀπερρύφθη τὴν δυναμικότητα πᾶσαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἣτις ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῆς εἶναι ἀπειρος καὶ αἰώνιος, καὶ ἐκ τῆς ἀναπόσεως τῆς ὁποίας γεννῶνται οἱ πολιτισμοὶ καὶ αἱ γλώσσαι. Qu'est-ce que la langue? "La vie fait verbe; le mot fait âme," εἶπεν ὁ δαιμόνιος Βίκτωρ Οἰγγω. Ἀπόρροια, τῷ ὄντι, ἡ γλῶσσα τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς ἀκολουθεῖ πιστῶς τὰς μεταβολὰς αὐτῆς καὶ τὰς ἀλλοιώσεις, εἰκονίζουσα πάσας τὰς ἐν τε τῷ ἀτόμῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ ποικιλίας αὐτῆς καὶ ἰδιοθυλῶς θέσεις. Αἰωνία δὲ, ὅστω, εἰς τὴν πηγὴν τῆς καὶ ἀπειρος, ἀλλοίαν, ἐν ἄλλῳ χώρῳ καὶ χρόνῳ, ἐκαστοτὲ φέρει μορφὴν, ἀναπτύσσουμένη μετὰ τῶν λαῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ποικιλομένη δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὰ ἤθη, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ὀλικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Ἐκαστος, διὰ τοῦτο, πολιτισμὸς γεννᾷ καὶ ἰδίαν γλῶσσαν μορφῆν.

Ὡς πρὸς τὸν ἐνδεκασούλλαθον, τὸν ἰταλιζόντα ῥυθμὸν, παρατηρῶ, θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπη τις αὐτὸν ἀρχαίζοντα, καθόσον ἐν Ἰταλίᾳ παρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦτον παρέλαθον, ὡς γνωστόν. Ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ἣ εἶδος τὸ πρῶτον τὸ φῶς, καλὸν ὁ ἐνδεκασούλλαθός ν' ἀναζήσῃ, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, διότι ἠεμισίαις ἐκδηλοῖ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν διὰ τῆς ποικιλίας τοῦ τονισμοῦ, ὅτε μὲν θραυδῶς, ὅτε δὲ γοργῶ τῷ ἔθματι τὸν ὀιστον τανίζων, θάινων οἰνεὶ ἀγέρωχος ἴππος, ὅτε μὲν ὑπερφάνως καλπάζων, ὅτε δὲ ἀπὸ ῥητήρος ὄρων.

Ἄνδρέας Γ. Δαλλαπῶρτας.

Ο ΜΕΘΟΥΑΣ.

Εἰς τὴν Κρανῆ ἀγίνθη σταφύλι
Ποῦ ἐζύγιζε καὶ λίτρα τὸ καθένα.
Ἄδσιο θαρᾶν δὲν ἔχει κανένα
Κ' ἐφάνας ἐφέτο καὶ οἱ ἀκύλοι.

Κρασοπατέρες πῶτερξαν στὰ ξένα
Ἐφθάνανε ἀχώριστοι λὲς φίλοι,
Ὅτε νὰ γράψῃ θὰ θρεθῇ κονοῦλι
Τὰ ζεύγια ὅσα ἔχουν καωμένα.

Στεφανωμένως τώρα με λουλούδια
Εἶν' ὁ Χλωρὸς ποῦ κάθεται ἐκεῖ πέρα,
Μὲ τὰ παιδιὰ κ' ἔχει χαραῖς χαροῦδια.

Φθονὸ καὶ ἐσονάχθηκε ἡ λέρα.
Φωναῖς, κακὸ ἐκεῖ-μέσα, τραγούδια,
Χοροὶ, χαλᾶ ὁ κόσμος ὅλη μέρα.

Πρῶτ' ἢ ἡ θουλασμένη ἡ θαρᾶρα,<

Με λαδερὰ κανείς δὲν ἀποκρούει.
Καὶ πίνει κ' ἀπὸ μιᾶ με τόσο χάρη,
Ποῦ θάλαγες μ' αὐτὸ ναι παλληκάρη,
Κ' ὡς τόσο τὰ ἐξήντα τὰ κοντεύει.

Χτένια πλακί, βεγιατιᾶς, σουπιαῖς, χταπόδια,
Θὰ σῶχουν τὸ σπανακί τσιγαριδί,
Θὰ σῶχουν ἀχρηνοῦς, γαίδουροπόδια,

Καὶ μετὸ λεμονάκι του τὸ στρεϊδί.
Καὶ τί θαρρεῖς; πῶς εἶναι ἐδῶ ἔδω;
Ἡ τάχα ὁ Χλωρὸς πῶς εἶναι γίδι;...

Ἐμεινε ἡ θαρέλα τώρα χήρα,
Ὅτε κανείς ἐκεῖ ὅπου πηγαίνει.
Ἀπὸ τῆ νόχα στοῦ Χλωροῦ τῆ θύρα
Εἶν' ὄλοι ἐδῶ τώρα μαζωμένοι.

Χορεύουν, τραγουδοῦν χειροπιασμένοι
Κ' ἕνας εἶναι τυφλὸς καὶ παίζει λύρα.
Γιὰ τὴν Κρανγὰ εἶν' τώρα κινημένοι
Καὶ ὁ Χλωρὸς εἶν' ἡ χρυσὴ τους μοῖρα.

Γιὰ ἴδα πῶς πηδούνε τ' ἀδερφάκια!...
Εἰς τὴν Κρανγὰ, εἰς τοῦ Χλωροῦ τ' ἀμπέλι,
Ἐκεῖ δὲ νὰ τὸ πιούν, στὰ χορταράκια.

Μετὰ τὰ θαλασσινὰ θῶν' ἔνα μέλι.
Θὰ πάη τὸ παλῆδ σὲ μπουκαλάκια,
Ἀπὸ τὸ νιό, γιομάτο τὸ θαρέλι.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΧΛΩΡΟΥ.

Νὰ ξεμπερδέω στὸ ζῆτῶ γιὰ χάρη
Καὶ νὰ κ' ἐγὼ ἀπόψε ποῦ δὲν πίνω.
Στὸν ἀνεψιό μου τὸν Παπα-Μαρίνο
Ἀφίνω δύο λαίμους μαργαριτάρη.

Τὸ πετραχῆλι πῶχω μετ' ἄρμάρη
Καὶ τὸ σταυρὸ στὴν Ἐκκλησιὰ τ' ἀφίνω.
Τοῦ Κώστα τὸ κακάδι μου τοῦ δίνω,
Καὶ σὺν πεθάνω νάλλῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Εἰς τὸ σεντοῦκι, πῶχω τὴν προμέσα,
Ἐχω κ' ἕνα βολδί μ' ἄλυσσιδα.
Τοῦτα νὰ δώσουν ποῦ χρωστῶ τοῦ Μπέσα.

Τ' ἀμπέλι στὴν Κρανγὰ καὶ τῆ σταφίδα,
Μ' ὄσαις ἀμυγδαλιαῖς θρεθοῦνε μέσα,
Καὶ μετ' ἐλθαῖς, τ' ἀφίνω στὴν πατρίδα.
Εἰς τὰ παιδιὰ ἀφίνω τὴν εὐχὴ μου,
Κ' ὄσο κρασί θρεθῆ μετὸ θουταίμου.
Καὶ ἔχω, δὲ σοῦ λέω, καὶ παράδαις·
Μὰ νὰ ὅπου τοὺς ἔχω σκορπισμένους,
Κ' εἶν' οἱ χροσφαλιεταῖς μασκαράδαις.
Τοὺς ἔχω, Βασιλάκι μου, χαμένους.
Ἄν εἶχα τὴν αὐτὰ τὰ παραδάκια,
Θὰ πάντρευα φτωχὰ κοπελοῦδάκια,
Καὶ θάβλεπα κ' ἐγὼ, εἰς τὴ θανά μου,
Εἰς τοὺς φτωχοῦς, ἐκεῖ μετὰ τὰ σωκάκια,
Χεριαῖς νὰν τὰ σκορπᾶνε ἀπ' τὸ πουγγίμου.
Ἄν εἶναι, ἀδερφέμου, μακαράδαις.

Ν' ἀκούωμαι γῶ τώρα γιὰ παράδαις;
Τῆ κόλυβα καὶ τὰ μνημόσυνά μου,
Ἄ ζῆ, νὰ μοῦ τὰ κάνει ἡ πεθερά μου
Γιὰ νὰ με συχωρᾶνε καὶ νὰ κλαῖνε,
Κάθε ποῦ τ' ἔνομά μου θὲ νὰ λένε.
Γράψε καὶ τοῦτο νάχῃς τὴν εὐχὴ μου,
Ποῦ σοῦ τὸ λέω μετ' ἀπ' τὴν ψυχὴ μου.
Πῶς εἰς τὸν κόσμο αὐτόνε ἐδῶ τὸν πλάνο,
Ἄν τύχη καὶ μοῦ τύχη νὰ πεθάνω,
Μόν' τὸ κρασί θὰ λυπηθῶ ποῦ χάνω.

Κίτσο, ἀπ' τὸ παλῆδ καὶ ποτηράκια.
Ἄκουε ποῦ διαθήκη τώρα κάνω,
Καθμένα καὶ δὲ θγάνεις δύο κρασάκια.
Στὸν κόσμο αὐτόνε τώρα ἴδῃ τὸν πλάνο.

Γιὰ με εἶν' ὄλα τ' ἄλλα παιγιονάκια
Νὰ, τὸ κρασί θὰ λυπηθῶ ποῦ χάνω.
Ἄνοιξε ὄσα εὐρῆς μπουκαλάκια·
Νὰν τὸ χορτάσω κάνε ἂ θὰ πεθάνω.

Γιὰ δὲ!... ἀποκαρῶνε!... κεραιίδα!
Διψῶ· μὰ ξέρεις πῶς; ὡσάν τὸ σκύλο.
Φέρε κ' ἐλούλαι· καὶ καμιά γαρίδα.

Ἄδὲ χρώμα!... σὰ θενάτικο λὲς μῆλο.
Μάναί χρονῶνε κ' εἶν' ἀπὸ σταφίδα.
Νέχταρ' ἂ σοῦ ἀρέσῃ νὰ σοῦ στεῖλω.

Μ' ἐξέστανα ποῦ τῶπια τὸ κρασάκι
Κ' ἄς λένε οἱ γιατροὶ οἱ φαρμασόνοι,
Πῶς τὸ κρασί ποῦ πίνω με σκοτόνει.
Κέρνα ἐδῶ καὶ τ' ἄλλο μπουκαλάκι.

Νὰ πᾶς ἀπ' τὸ παλῆδ στοῦ Βασιλάκι
Μὰ τί; τὰ σωτικά τὰ θαλασσινά.
Νὰ ἴδῃς ποῦ θὰ μοῦ πᾶρουνε οἱ πόνοι,
Κ' ἀπόψ' ἂ δὲ θὰ κοιμηθῶ λίγῃκι.

Σὺ πάλε τὸ γουδί τὸ γουδογέρι.
Βρ' ἀπ' τὸ παλῆδ· ποῦναι στὰ μπουκαλάκια.
Καὶ δὲ νὰ πᾶς καὶ νάλλῃς χέρι-χέρι,

Μὴ μᾶς ξαφνίσουν πάλε τ' ἀδερφάκια.
Τ' ἄκου· καὶ βάλε κ' ἕνα χοιρομέρι
Κ' ἕνα κουτί χαλβᾶ γιὰ τὰ παιδάκια.*)

Ἀρρωστος εἶναι ὁ Χλωρὸς· μὰ ἔλα
Ποῦ τὰ παιδιὰ εἶν' πάλε στὸ σερνίανι.
Καὶ εἶπε πῶς θὰ πάη κ' ἄς πεθάνῃ·
Κ' ἐπῆρε καὶ γιομάτῃ τῆ θαρέλα.

Τ' ἄρνι δὲν εἶχαν ψῆσει ποῦ τὰ φθάνει.
Κ' ἐχόρευε ἐδῶ-τώρα κ' ἐγάλα,
Ποῦ τοῦλθε ζάλη· ἔπειτα σὺν τρέλλα·
Καὶ χίλια-δου ἀρχίνῃσε νὰ κάνῃ.

Κλάψαις· κακό· πῶς φθάνανε διαλόοι·
Πῶς χάφτανε ὀμπρός του σὺν τὸ γλάρο·
Καὶ ὅπως θουλεταδάεις ζῆταν' ὄλοι.

Τ' ἀδέρφια τουε-θάνουνε στὸ κάρρο,
Καὶ τουε-πᾶνε ἴσα στ' Ἀργουστόλι.
Σὲ λίγῃ πολεμοῦσε μετὸ Χάρρο.

Ἐμεινε ἡ Κρανγὰ ὠρρανεμένη
Καὶ ἐρημῆ τοῦ Κώστα ἡ θαρέλα.
Καὶ τώρα ἴδῃ πάει νὰν τσῶρη τρέλλα,
Κ' εἶναι μετὴν καρδιά μέσα καμένη,

Π' ἀκούνε τὴν καμπάνα καὶ σημαίνει.
Μωρ' ὁ Χλωρὸς!; ποῦ ἐχόρευε κ' ἐγάλα;
Κ' ἔττανε ὄσάν τὴν ὠμορφη κοπέλα!;
Ἄκουε ὅπου σοῦ λένε ἀκρυσμένοι.

* Ὁ Μεθούας ἦτο ὡς φαίνεται πατριώτης καὶ καλῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦτο ἀγαλινωτός ἢ ὀρμηὴ αὐτοῦ πρὸς τὴν μέθην καὶ τὴν κραταιότητα. Ἀρρωστος, εἰσέτι, μετὰ τὴν συνταξὴν τῆς διαθήκης ὑπὸ τοῦ Βασιλάκι, μετέβη εἰς τὴν ἐφοχίαν, ἅμα πληροφορηθεὶς ὅτι ἦσαν ἐκεῖ εὐθουμοῦντες οἱ ὀπαδοὶ του. Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀσωτίας, ἐπιπτεν, ἐπὶ τέλους, ἀσπληκτος· καὶ ἐν παραφροσύνῃ μεταφέρτερος εἰς τὴν πόλιν, ὅπου μετ' ὀλίγας ὥρας ἐξέπνευεν. Εἶχεν ἦδη, ἀπὸ πολλοῦ, καταστήσει αὐτὸν εὐχὴ ἢ ἡ μέθην, μέχρις οὗ ἡ ἀποπληξία ἔθετο τέρμα εἰς τὸν ἐλευθὲρον ἐκείνον βίον.

Καὶ τουε-κλαῖνε ὡς ποῦ τουε-θγάζουν.
Ἄδτε... τὸν ἔχουν, μέσα στὰ λουλούδια...
Φωναῖς· κακό· γυναιεὶς ὅπου θλωάζουν,

Παπάδαις, ἐξαφτέρου' ἀγγελούδια...
Ἄ οἱ καιροὶ ἴδῃ κάτω πῶς ἀλλάζουν,
Ἐπάσαν οἱ χοροὶ καὶ τὰ τραγοῦδια...

Στὸ ξάγναντο, ἐκεῖ στὸ Κρουονέρι,
Στὴν Ἐκκλησιὰ, ποῦν' ὁ Χλωρὸς θαμμένος,
Πόσαις φοραῖς, χαιμῶνα-καλοκαίρι,
Μὲ τὰ παιδιὰ δὲν ἦτο παγμένους...

Κόσμος ἐλευθὲρος αὐτός, χαμένους,
Ἄποῦ σ' ἀλημονάει χέρι-χέρι.
Ἄν ἦναι ζωντανὸς ἡ πεθαμένος,
Ποῦς τὸ βρωτὴ καὶ ποῦς τώρα τὸ ξέρει.

Ἄν ἔλθῃ καὶ κανείς νὰ προσκυνῇ,
Στὸ μνήμα τοῦ Χλωροῦ ποτὲ δὲν πάει.
Μὰ ἔλα, τώρα ἴδῃ, ἡ ἴδια ἡ Φύση,

Εἶτ' ἄερί ὀλόγλυκο φουσαῖς,
Εἶτ' ἄνεμος βογγᾶ στὸ κυπαρίσσι,
Ἄολημερνὰ π' αὐτόνε ἀποζητάει.

Ποῦναι, σοῦ λέει, ποῦναι νὰ καθῆσαι,
Στῆ γλωρῶσά μετὰ τὰ παιδιὰ νὰ φάη.
Πάλε μετὸν Πανάγο του νὰ πάη,
Ἄν ἦτο γυροῦς τ' ἄρνι νὰ ματαψῆσαι.
Μὰ ὄλα τῶρ' αὐτὰ ποῦς τὰ βρωτάει.

ΤΟ ἌΣΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Συνέχεια.)

Δ'.

ΕΙΠΟΝ τότε τῷ Φαίρκλω, ὅτι ὁ κ. Ρέδ-
γαίτ ὑποθέτει ὅτι εἶναι ἀδελφός του.
— Πῶς γίνεται τοῦτο; εἶπεν ὁ
ἀσθενὴς ἀνὴρ· δὲν γνωρίζει τοὺς συγγενεῖς του
ὁ κ. Ρέδγαίτ;

Τῷ ἐξέφρασα ὅτι οἱ γονεῖς του ἀποθανόντες
τὸν ἀφῆσαν μικρὸν καὶ μεταῖθ' ἕξνον.

— Τὸ ὄνομά σου εἶναι Ρέδγαίτ; τὸν ἠρώ-
τησα.

— Ἄγνωθ, μοὶ ἀπήντησε. Τοῦτο μόνον
ἤξεύρω ὅτι μετ' ἐπέστησεν ὁ κ. Φαίρκλω. Ἄφ' οὗ
ἐμεγάλωσα, μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἦμην υἱός του,
καὶ ὅτι ὁ πατήρ μου ἦτο ὀρολογιοποιός, ἡ δὲ
μήτηρ μου ἦτο πολὺ πτωχὴ. Παραδόξασά με
εἰς τὸν Φαίρκλω δὲν με ἐζήτησε πλέον. Καὶ
ὁ Φαίρκλω οὐδέποτε ἤκουσε τι περὶ τῶν γο-
νέων μου. Ἄφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ Φαίρκλω καὶ ἡ
σύζυγός του ἔμεινα μόνος, καὶ ἐζήτησα ἐργασίαν.
Τότε συνήντησα τὸν Βάρτελ, ὅστις μοὶ ὤμειλε
συχνὰ περὶ Ρέδγαίτ, ὅν ἐμίσει.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν, οὐδεὶς ἐντιμότερος ἄν-
θρωπος τοῦ Ρέδγαίτ ἐν τῷ κόσμῳ.

— Παραδόξον πολὺ μοὶ φαίνεται, εἶπε μετὰ
τινας στιγμὰς ὁ δυστυχὴς, ὁ Ρέδγαίτ νὰ ἦναι
ἀδελφός μου. Ἰσχύει ὅμως ἐνταῦθα ἀνὴρ,
ὅστις δύναται νὰ σᾶς διαφωτίσῃ περὶ τοῦτου.
Εἶναι οὗτος γέρων ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας ἐν
ὄδῳ Βαστώθης καὶ καλεῖται Κάλδερβουδ.

— Νομίζεις, ὅτι ὁ Βάρτελ ἀνεχώρησεν; ἠρώ-
τησα.

— Ὑποθέτω ὅτι ἀπῆλ-
θεν εἰς Ἄθρην, ὅπως ἐκεῖ-
θεν μεταβῆ εἰς Νέαν Ὑόρ-
κην. Εἶναι κακοῦργος!

Πρὶν ἀπέλθω τῷ ἀφῆσα
ὀλίγα χρήματα καὶ τῷ ὑπε-
σχεθῆν νὰ ἔλθω τὴν ἐπι-
οῦσαν φέρων μετ' ἐμοῦ καὶ
τὸν σκύλον. Ἀκούσας τοῦ-
το ὁ ἀσθενὴς ἐμειδίασε καὶ
εἶπεν ὅτι ὁ σκύλος Σπούτ
εἶναι ὁ μόνος φίλος του.

Ε'.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ ξε-
νοδοχεῖον ἔγραψα ἐπιστο-
λὴν πρὸς τὸν κ. Ρέδγαίτ,
ἐν ἣ τῷ ἐξέθετον τὰ πάντα,
καὶ ἐτέραν ἐπιστολὴν πρὸς
τὸν Βίλλην, ἣ ἀνήγγειλον
ὅτι ὁ Βάρτελ ἀνεχώρησε
συμπαράλαθῶν καὶ τὰ κλα-
πάντα χρήματα, καὶ τῷ
ἔλεγον ὅτι καλὸν ἦτο νὰ
γίνωσιν αἱ δέουσαι ἐρευναι
ἐν Ἄθρῃ πρὸς σύλληψιν
τοῦ κλέπτου.

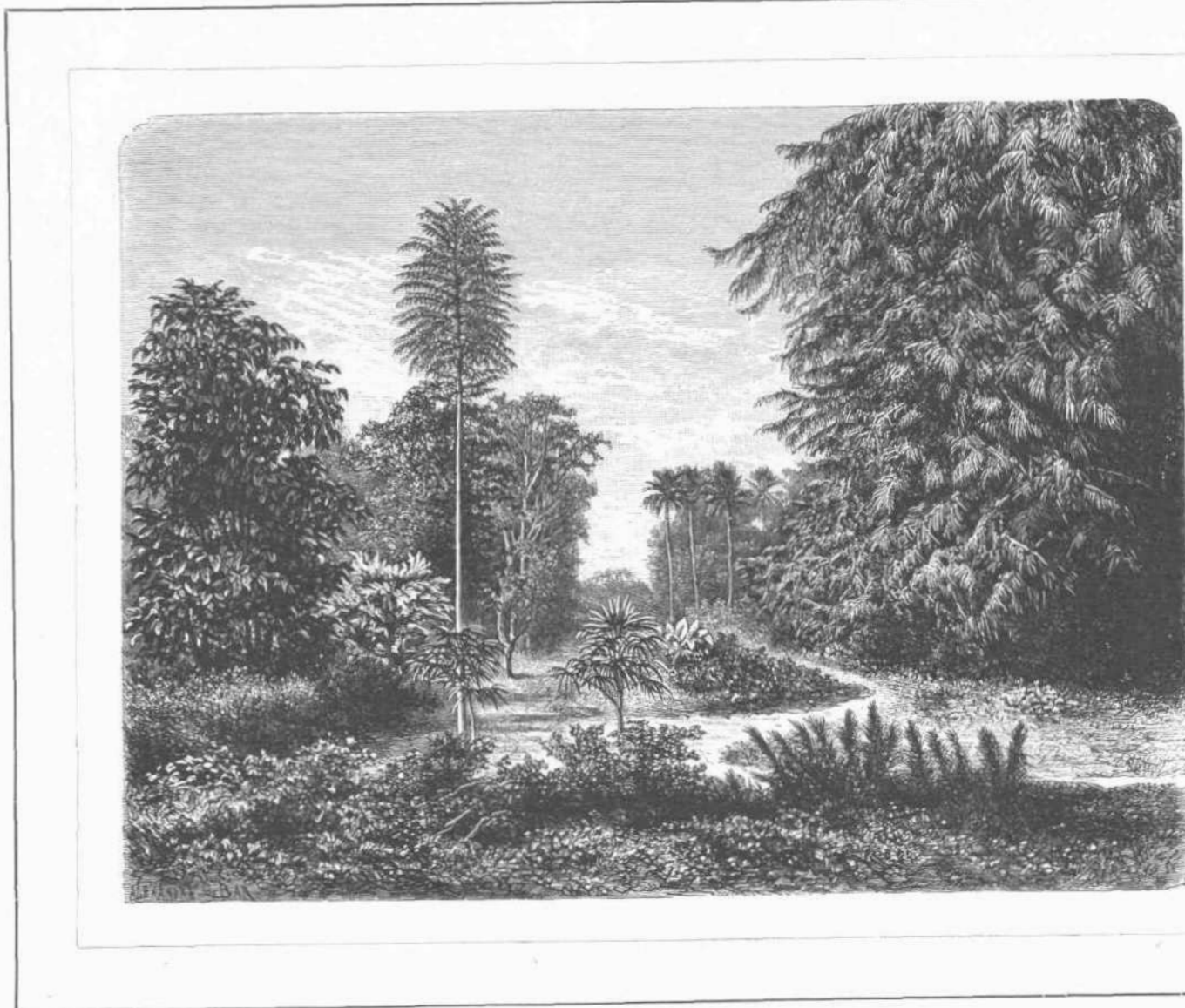
Ἡ πρώτη μου φρον-
τις ἦτο νὰ ἀνεύρω τὸν
γέρωντα ἐφημέριον, περὶ οὗ μοὶ εἶχεν ὀμιλήσει
ὁ Φαίρκλω. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ὀυκόλον.
Ἦτο γέρων ὀγδοηκοντοῦτης, ἀλλ' ἔχων σῶας
τάς διανοητικὰς του δυνάμεις καὶ ἄριστον μνη-
μονικόν. Ὁ ἐφημέριος μοὶ διηγήθη τὴν λυπηρὰν
ἱστορίαν τοῦ Διονυσίου Φαίρκλω.

Ἡ Ἐππη καὶ ὁ Στάμφορν Νεβισίων.

— Ἐχετε δίκαιον, μοὶ εἶπε τελευταῖον· τὸ
ἀληθὲς ὄνομά του εἶναι Διονύσιος Ρέδ-
γαίτ. Ἡ σύζυγός του Φαίρκλω τῷ ἀπεκάλυψε
τοῦτο πρὸ τοῦ θανάτου τῆς· ἀλλ' ὁ Διονύσιος
ἦτο τότε λίαν ἀπειρίακτος καὶ δὲν ἔλαβεν αὐτὸ
ὄπ' ὄψιν.

μοὶ ὑπεσχεθῆ. Εἶτα δὲ ὀδήγησα τὸν μι-
κρὸν Τίφφην καὶ τὸν σκύλον εἰς τὴν ὄδον Μελ-
βούρνης. Οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι τὴν χαρὰν
τοῦ σκύλου ὅταν εἶδε τὸν κύριόν του· ἐχώρευε
παρὰ τὴν κλίνην καὶ ἐπῆρά ἐπ' αὐτῆς καὶ τῷ
ἔλειγε πρόσωπον καὶ χεῖρας.

Ο ΚΗΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΤΟΥ ΟΛΛΑΝΔΟΥ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΟΥ ΕΝ ΙΑΒΑΙ.

— Αὐτὸς εἶναι καλλίτερος ἀπὸ ἑλοῦ τοῦς ἰατροῦ τοῦ κόσμου, εἶπεν ὁ Διονύσιος. Ὁ γονοδὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅστις μ' ἐπισκέψθη, δὲν δύνανται νὰ κάμῃ τι· τὸ εἶδα εἰς τὸ βλέμμα του. Τῷ εἶπον τί μοι ἀνέφερον ὁ ἐφημέριος καὶ τῷ ἀνήγγειλα τὴν ἀφίξιν τοῦ κ. Ῥέδγαιτ.
— Ἐάν ἐγνωρίζον ὅτι ἦτο ἀδελφός μου, εἶπεν ὁ Διονύσιος, δὲν θὰ τὸν ἐκλεπτα.
Καὶ ἐξηκολούθει θωπεύων τὸν σκύλον.
— Οὐδὲν πιστότερον τοῦ σκύλου, εἶπεν ὁ Σπούτ οὐδέποτε θ' ἀλλάξῃ.

Στ.

Μετὰ μεσημβρίαν ἀφίχθη ὁ κ. Ῥέδγαιτ, καὶ ἐγὼ τῷ εἶδα τὸν δρόμον πρὸς τὴν ὁδὸν Μελοδοῦρης. Εἰς τὴν συνέντευξιν τῶν δύο ἀδελφῶν δὲν ἦμην παρών, καὶ οὐδὲ ἤκουσα ποτὲ παρὰ τοῦ κ. Ῥέδγαιτ τί συνέβη κατ' αὐτὴν. Ἄλλ' ὁ κ. Κάλδερωθὸς παρευρίσκειτο· ὁ σεβάσιμος ἱερεὺς μετέβη κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του νὰ παραγορήσῃ ἄνθρωπον κατακατήσαντα τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, οὗ τινος θῆμος ὁ θάνατος ἐπέκειτο.

Ἐπεριπάτων ἐν τῇ ὁδῷ ὅτε εἶδον τὸν ἐφημέριον ἐξερχόμενον τῆς ὑπ' ἀρ. 82 οἰκίας.
— Τοὺς ἀφῆρα ὁμοῦ, μοὶ εἶπε τείνον μοι τὴν χεῖρα. Ὅποια εὐλογία νὰ δύναιται τις νὰ συγχωρήσῃ! Ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἀμαρτωλὸς παρεστράφη τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ μεγάλως ἠδίκησε τὸν ἀδελφόν του· ἀλλ' ὁ κ. Ῥέδγαιτ εἶναι ἀνὴρ ἀγαθώτατος.

Τὶ θὰ ἔλεγον ἐν Σαρφτῶν ἂν ἦκουον ταῦτα; Πράγματι ὁ κ. Ῥέδγαιτ εἶναι ἀγαθώτατος· οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι ἔχει καρδίαν τόσο εὐαίσθητον.

— Ἐάν ὁ Διονύσιος, εἶπεν ὁ ἱερεὺς ἀποχαιρετῶν με, διῆξῃ θίαν στερήσων, ὡς ὁ ἀδελφός του, θὰ ἦτο δι' αὐτὸν καλλίτερον!

Ἐπὶ πολλῷ ἐπερίμενα τὸν κ. Ῥέδγαιτ· τέλος ἦλθε καὶ μετέβημεν εἰς τὸ ξενοδογεῖον. Καθ' ὅδον οὐδὲ ἠνοιξε τὸ στόμα του. Ἐν τῷ ξενοδογεῖω μοὶ εἶπε ν' ἀπέλθω εἰς Σβάρφτων καὶ νὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ καὶ τὸν μικρὸν υἱὸν τοῦ Τίφφ, καὶ ὅτι ἐκεῖνος θὰ μείνῃ νὰ ἴδῃ τὸ τέλος· θὰ ἔφερε δὲ μεθ' ἐαυτοῦ τὸν σκύλον. Τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ προϊσταμένου μου ἐξετέλεσα καὶ ἀφίχθεις εἰς Σβάρφτων παρέδωκα τὸν μικρὸν παῖδα εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ζ.

Ὁ κ. Ῥέδγαιτ ἔμεινε δεκαπέντε ἡμέρας εἰς Λύγκπορτ. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς Σβάρφτων εἶπεν·

— Ὁ δυστυχὴς μετενόησεν. Χαίρω ὅτι τὸν εἶδα πρὶν ἀποθάνῃ.

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν αἱ μόναι ἃς ποτε ἀνέφερε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος Βίλλης ὑπῆρξε τυχερὸς ἐν Ἀθρῆ, κατάρθωσε δηλ. νὰ συλλάβῃ τὸν Βάρτελ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅστις καταδικάσθη εἰς δέκα ἐτῶν δεσμά.

Η.

Ἀφ' οὗ ἔλα τὰ νέφη διεσκαδίσθησαν καὶ καθαρὸς ἔστειλεν ὁ οὐρανὸς ὑπεράνω ἡμῶν, ἢ Ἐπιπῆ καὶ ἐγὼ, κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ἰστάμεθα ἐνώπιον τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ὁ κ. Ῥέδγαιτ δὲν ὀμίλησεν, ἀλλὰ τὴν ἐφίλησε καὶ μοὶ ἐμεϊδίασεν — ὡς ἤθελε μεϊδίᾳσι ὁ πατήρ μου.

Μετὰ τινος ἡμέρας εἶπε·

— Σὺ καὶ ἢ Ἐπιπῆ δὲν πρέπει νὰ ζήσητε κεχωρισμένοι. Θὰ σὰς κτίσω οἰκίαν πλησίον μας.

Τοῦτο καὶ ἐπραξε καὶ ἐν τῇ νεοκτίστῃ οἰκίᾳ ζῶμεν ἤδη. Ἐἴμεθα ὑπανδρευμένοι καὶ εὐτοχεῖς!
— Εἴχετε ῥόδα καὶ ἀκάνθας, μὰς ἔλεγεν ὁ κ. Ῥέδγαιτ· καὶ ἤδη ὁ Θεὸς νὰ σὰς διῆξῃ πάντοτε ῥόδα ἄνευ ἀκανθῶν!

Θ.

Ἡ Ἐπιπῆ μου ἀνέγνωσεν ὅσα κατέθεσα ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου, καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ὀφείλω νὰ ἐξηγήσω ὅτι ὁ Βάρτελ οὐδὲν ἐγίνωσκε περὶ τῶν χιλίων λιρῶν, τῶν καταθεθειῶν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ τὴν νύκτα τῆς κλοπῆς. Ἦτο ἀπλή σύμπτωσης ὅτι τοσαῦτα χρήματα εὐρίσκοντο ἐκεῖ. Ὁ κλέπτης ἐξελέξατο τὴν νύκτα ἐκείνην διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Πάρσθης θὰ ἦτο ἀπὸν ἐκ τοῦ γραφείου.

Ὁ αὐτὸς μὲ παρεκίνησεν ἢ Ἐπιπῆ νὰ εἶπω τι καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας Πρέκτερ. Ὁ Τιμόθεος Πρέκτερ εἶναι εἰσέτι ὑπάλληλος παρ' ἡμῖν. Ἡ Κλάρα, ἡ ἀνεψιά του, ἐργάζεται ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ μετὰ τῆς Μύρας. Ὁ Βέρνον Πρέκτερ οὐδέποτε πλέον ἐγράψεν ἐν ταῖς ἐφημερίαις, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἀπέθανεν. Ὁ ἀδελφός του Τιμόθεος μοὶ εἶπε περὶ αὐτοῦ πρὸ τινῶν ἡμερῶν.

— Ὁ ἀδελφός μου Βέρνον ἦτο ἀλλόκοτος ἄνθρωπος· θὰ ἐξετάσει μεγάλα πράγματα, ἂν ἦτο ἐπιτηθεύτερος.

Ὁ κ. Ῥέδγαιτ οὐδέποτε πλέον ἠσθάνθη προσβολῆν τινα τῆς νόσου, ἦτις τὸν κατέστρεψεν ἄλλοτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κλοπῆς. Ὁμολογεῖ ὅτι μᾶλλον ἐφοβήθη, καὶ γελᾷ ὁσάκις ἐνθυμεῖται εἰς ποῖον μυστηριώδες σκοτὸς διετελούμεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι ἠσθένει πράγματι, ἀλλ' ὅτε ἡ νόσος του δὲν ἦτο ἀρχὴ παραφροσύνης. Ἄλλ' ἐκ τοῦ κακοῦ προήλθε τὸ καλόν, ὡς τοῦτο πολλὰκις συμβαίνει.

— Χαίρω ὅτι οὐδέποτε ὑποπευθεῖν οὔτε τὸν πατέρα μου οὔτε σέ, μοὶ εἶπεν ἡ σύζυγός μου.

— Καὶ διατὶ δὲν ἀμφεβάλλες περὶ ἡμῶν;
— Διότι ἤξευρα ὅτι ἀμφότεροι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαπραξέτε ἔργον ἄτιμον.

— Καὶ εἶναι τοῦτο ἡ μόνη αἰτία;
— Θέλεις καλλίτερον ταύτης; Ὁ πάππος μου ἐγράψεν ἐν τινι τὸν βιβλίον του· Ἄσφαλέστερον εἶναι ν' ἀμφιβάλλῃ τις περὶ φυσικῶν πιθανότητων ἢ περὶ ἠθικῶν. Ὁ Στάμφορντ, θὰ ἐπιπρότερον νὰ πιστεύω ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον ἀφ' ἐαυτοῦ ἐγκατέλειπε τὴν θέσιν του ἢ ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀνεπιτότητος τοῦ χαρακτῆρός σου καὶ τῆς τιμιότητος τοῦ πατρὸς μου.

Ι.

Ἄλλ' ἰδοὺ εἰσέρχεται ὁ Οὐγος. Τί λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του;

— Ἐπιπῆ, ἐνόησ' νὰ νομφευθῶ καὶ νομιζῶ ὅτι πρέπει ν' ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμά σου. Ἡ ἐνδοξος α'. Ἰουνίου, ὡς καλεῖ αὐτὴν ὁ Στάμφορντ, εἶναι ἡ πρὸς τοῦτο καταλληλοτέρα ἡμέρα.

— Λαμπρὰ ἡμέρα πράγματι! εἶπεν ἢ Ἐπιπῆ· ἀλλ' ἢ Μύρα οὐδὲν περὶ τούτου μοὶ ἀνέφερον, ἂν καὶ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἦτο ἐνταῦθα.

Ὁ Οὐγος ἀπήντησεν ὅτι οὐδὲν εἶπε πρὸς τὴν Μύραν. Ἡ Ἐπιπῆ τὸν ἐπέπληξε διὰ τοῦτο καὶ τῷ εἶπεν τί πρέπει νὰ προσερχθῇ ὡς ἀνὴρ πεπολιτισμένος.

Ἐισέρχονται ὁ κ. Ῥέδγαιτ καὶ ὁ Θωμᾶς, ὀμιλοῦντες περὶ συμπερόντων τοῦ ἐργοστασίου.

Ἄλλ' ὁ Οὐγος καὶ ἢ Μύρα δὲν φαίνονται ἀκόμη· μήπως δὲν τὴν εὗρεν; . . . Ἄλλ' ἰδοὺ, ἐρχονται εὐδαίμονες καὶ ζωηροί . . . Εἶθε νὰ ὦσιν εὐτοχεῖς, ὡς εἶμεθα ἡμεῖς. Οὐδέμιναν καλλιτέραν εὐχὴν δύναμαι νὰ τοῖς ὠίσω.

— Καὶ ἤδη, κόρη μου, εἶπεν ὁ Κ. Ῥέδγαιτ, ψάλε με τὸ ἄσμα τῆς μητρὸς σου.
Καὶ ἢ Ἐπιπῆ ψάλα με τὴν γλυκεῖαν αὐτῆς φωνὴν τὸ περιπαθεῖς ἄσμα.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΟ ΧΑΣΙΣ Η ΙΝΔΙΚΟΝ ΚΑΝΝΑΒΙ.

Η εισαγωγή τοῦ σπυδαίου τούτου προϊόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀφείλεται εἰς ἕνα ἐν τῶν ἀνθέρμων ἡμῶν πατριωτῶν, τὸν ἐν Λάρνακι Κύπρου ἦδη διαμένοντα Κύριον Γρηγόριον Ν. Κυζιδῆν. Εὐρισκόμενος οὗτος ἐν ἔτει 1874 ἐν Αἰγύπτῳ χάριν ἐμπορίας καὶ ἀκούσας ὅτι ἡ ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἐμπόδιον τὴν καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ τούτου ἐν τῷ κράτει αὐτῆς, ἐκοιμήθη ὅτι τὸ χάσις καλλιεργούμενον ἐν Ἑλλάδι ἤθελε καταστῆ παραγωγὴν πλούτου· διὰ καὶ ἐσπευσε πλήρως ἐλπίδων εἰς τὴν πατρίδα καὶ μὲ θυσίαν χρηματικὴν ὑπερβαίνουσαν τὰς 80 χιλιάδας δραχμῶν κατάρθωσε νὰ εἰσάγῃ τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ εἰς διαφόρους ἐπαρχίας, ὡς τὴν τοῦ Ἄργους, τῆς Ναυπακτίας, τοῦ Μεσολογίου, τῆς Τριχωνίας, τῶν Πατρῶν. Ἡ ἀφίξις τοῦ ἐν Ἑλλάδι συνδέεται καὶ πρὸς ἄστυον ἐπεισόδιον, τὸ ἐξῆς· Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εὐρίσκειτο εἰς τὰ πράγματα ἢ Κυβερνήσις τοῦ Βούλγαρου, ἦτις μαθούσα, τίς οἶδε πῶς, ὅτι ὁ κ. Γρηγόριος Κυζιδῆς ἦλθε διὰ πολιτικῶν λόγους, ἵνα ὑποστηρίξῃ δηλ. τὴν μερίδα τοῦ Δελγησώρου, ἔθεσεν ἔλα τὰ ὄργανά τῆς εἰς κίνησιν, φοβουμένη μὴ ὅ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ εὐρισκόμενος κ. Κυζιδῆς συλλέξῃ στρατὸν καὶ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ καθεστώτος. Ἄλλ' ἢ ἀποστολῇ τοῦ ἡμετέρου ὁμογενοῦς δὲν εἶχε χαρακτῆρα πολεμικόν, ἀλλ' ὅλως εἰρηρικόν, διότι ἐπρόκειτο περὶ τῶν προκαταρκτικῶν μελετῶν πρὸς καλλιέργειαν τοῦ πολυτίμου προϊόντος. Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἐξετελέσθη καὶ σήμερον ἡ καλλιέργεια τοῦ χάσις πολλὰς ἐπαρχοῦς χεῖρας καὶ ἀρκετὰ εἰς τὸ κράτος ἐπιφέρει χρήματα.

Τὸ χάσις, ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίας ἐπάγῃ ἢ γουάτσα καλούμενον, εἶναι φυτὸν ἔχον δύναμιν μεθυστικὴν, καπιέζεται δὲ, ὡς τὸ ὄπιο, ἢ καὶ μασσάται· ἴδιος δὲ μεγάλῃ αὐτοῦ χρήσις γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐνίοτε τὸ χάσις ἀναμύγνεται μετὰ γλυκιματῶν ἢ καὶ ποτῶν καὶ παρέχει ἐνέργειαν διεγερτικὴν. Τὸ χάσις ἢ ἰνδικὸν κάνναβι δὲν διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κοινού, εὐρωπαϊκοῦ καννάβου, ὅπερ καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνατολῆς μετεκομισθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ δὲν ἔχει τοσαύτην μεθυστικὴν δύναμιν ὡς τὸ ἰνδικόν. Τὸ πλεῖστον τοῦ προϊόντος τούτου εἰσάγεται ἐκ Βομβάης καὶ Καλκούτης, γίνεται δὲ χρήσις αὐτοῦ εἰς τὰ φάρμακα. Τὸ στέλεχος τοῦ χάσις παράγει τριῶν εἰδῶν καρποῦς, καὶ τὸ μὲν φύλλον τριβόμενον γίνεται κόνις· ἐντὸς δὲ τοῦ φύλλου εἶναι ὁ σπόρος, τὸ λεγόμενον κοινῶς κανναβούρι, ὅπερ χρησιμεύει εἰς τροφὴν τῶν πτηνῶν· τὸ στέλεχος τέλος τίθεται ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ παράγει τὸ φραιότερον κάνναβι διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν λεπτῶν σχοινίων. Οἱ ἐν Ἑλλάδι καλλιεργῆσαντες αὐτὸ τὸ φυτὸν ἐνόησαν ἀμέσως τὸ ὀφείλωσιν αὐτοῦ καὶ ἢ καλλιέργειαν ἀπὸ δέκα ἦδη ἐτῶν ἐγενικεύθη. Ἐν Κύπρῳ, παρῆλθη καλλιεργῆσθαι καταλλήλως ἄριστον εἶδος χάσις· ἀλλ' ἢ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, ἐπὶ τῇ παραστάσει τῆς Πύλης, ἐμπόδιον ἀπὸ τινος τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ.

Τὸ μεγαλύτερον κτῆμα τοῦ κόσμου. Μέχρι τοῦδε τὸ μεγαλύτερον κτῆμα ἦτο τὸ τοῦ κ. Dalrymple ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δακοτῆ τῶν Ἠνω-

μένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν. Περί τῆς ἐκτάσεως τοῦ κτῆματος τούτου δύναται τις νὰ λάβῃ ἰδέαν, ὅταν μάθῃ, ὅτι τὸ ἄροτρον, τὸ ἐργαζόμενον ἐν αὐτῷ, ἐχρηάζεται ὀλόκληρον ἡμέραν, ἀπὸ πρωῒας μέχρι θαθείας νυκτός, ὅπως ἀνοίξῃ ἕνα αὐλάκα ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κτῆματος. Ἐσχάτως ὅμως μεγάλοι τινὲς τραπέζιται τῆς Νέας Ὑόρκης συνεταρῖσθέντες ἠγόρασαν κτῆμα κείμενον ἐξ ἡμισείας ἐν τῷ κράτει τῆς Λουϊζιάνης, καὶ ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτεῖαις καὶ ἔχον ἔκτασιν τριπλασίαν τοῦ προμνηθέντος κτῆματος. Τὸ κτῆμα τοῦτο ἔχει μήκος μὲν 160 χιλιομέτρων (ἦτοι ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρις Αἰγίου περίπου) πλάτος δὲ 40, ἔκτασιν δὲ ἐν ὅλῳ 640,000 πλέθρων (6 1/2 διεσκατομμυρίων μέτρων). Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγορᾶς τὸ κτῆμα οὐδὲν παρεῖχεν εἰσόδου εἰς τὸ κράτος, καὶ ἐν αὐτῷ ἔθεσκον οἱ περιουκόντες κτηνοτρόφοι τὰ ζωὰ των θωραῖν. Ὑπολογίσθη ὅτι 30,000 ἵπποι, θῆες καὶ πρόβατα ἐτρέφοντο ἐξ αὐτοῦ. Ἡ πρώτη φροντίς τῆς νέας ἐταιρίας καὶ ἰδίου τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Οὐάτκινς ἦτο νὰ διατρέσῃ τὴν ἀπέραντον ταύτην ἔκτασιν εἰς τμήματα θοσκῶν πρὸς ἐξορστέρην ἐπιβλέψην. Εἰς ἀπόστασιν 9—10 χιλιομέτρων ἀπ' ἀλλήλων ἰδρύθησαν σταθμοί, ὧν οἱ φράκται μόνον ἀπέχθησαν διαπύρην 250 χιλιάδων φράγκων. Ἐπιμελῆς τοῦ ἐδάφους ἐξέτασις ἀπέδειξεν ὅτι τὸ κτῆμα εἶναι κατάλληλον διὰ τὴν καλλιέργειαν ὀρυζίου, θάμβακος, ζαχχάρους καὶ αἴτου. Ἡ ἀροτρίσις ἐγένετο διὰ ἀτμοκίνητων μηχανῶν, ὧν δύο χρησιμεύουσι δι' ἔκτασιν 60 πλέθρων. Ἐκαστον ἀτμοκίνητον ἄροτρον ὑπηρετεῖται ὑπὸ τριῶν ἀνδρῶν καὶ ἀροτρή 10 πλέθρα καθ' ἑκάστην. Διὰ μηχανῶν γίνεται ἡ σπορῆ, ὁ καθαρισμὸς καὶ ἡ συλλογὴ τῶν προϊόντων, ὥστε ἐν ὅλῳ τῷ κτῆματι οὐδὲ εἰς θοῦς, οὐδὲ εἰς ἵππος ἐργάζεται. Ὑπάρχουσι μόνον ἵπποι τινὲς διὰ τοὺς ποιμένας, οἵτινες ἐπιτηροῦσι τὴν θοσκὴν τῶν 16 χιλ. θοῶν τοῦ κτῆματος. Διὰ τὸ πολυπλήθες προσωπικὸν ἐυσυστήθῃ μῦλος, μαγαζεῖον, ἐν ᾧ παλοῦνται ὅλα τὰ χρεωδῆ, ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον. Ὁ αἰθιρρόδρομος τοῦ νοτίου Εἰρηρικοῦ διασχίζει τὸ κτῆμα ἐν ἐκτάσει 57 χιλιομέτρων καὶ ἔχει δύο σταθμοῦς, ἀφ' ὧν διακλαδοῦνται πλείστοι ἵπποσιδηρόδρομοι πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Οἱ μικρότεροι κτηματῖαι θεωροῦσι τὴν σύστασιν τῆς ἐταιρίας λίαν ἐπιζήμιον δι' ἐαυτούς, ὅπερ καὶ πράγματι εἶναι, καὶ προδιέλεσαν τὴν ἐπέμβασιν τῆς Κυβερνήσεως, ἦτις ἀπηγόρευσε τοῦ λοιποῦ εἰς ἔξουον τὴν σύστασιν ἐταιριῶν πρὸς γεωργικοῦς σκοποῦς. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὰ μεγάλα κτῆματα ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν ἐργασίαν, χρησιμοποιοῦντα ὀλίγους μόνον ἐργάτας, καθότι ἐν ᾧ, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, διὰ τῆς μηχανῆς ἐργαζόμενοι τρεῖς ἄνδρες ὀργάνουσι καθ' ἑκάστην 10 πλέθρα γῆς, διὰ τοῦ ὑπὸ θοῶν ἢ ἵππων συρμένου ἄροτρο μολίς 2—3 πλέθρα δύναται ν' ἀποπερατώσωσιν· ἐπομένως ἢ ἀνάγκη ἐργατικῶν χειρῶν ἐλαττοῦται κατὰ 1/3 ἢ 1/2. Καὶ ὁ μὲν κτηματίας θεωρεῖ τοῦτο θρήμβον τῆς ἐπιστήμης, ὁ δὲ ἐργάτης, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ μικρὸς κτηματίας, ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ὡς ἄδικον προτίμησιν τοῦ μεγάλου, ὅστις ἐπιχειρεῖ καταστρεπτικὸν πρὸς τὸν μικρὸν συναγωνισμόν.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Αἰνίγμα 528.

Εἰς τὴν φλόγα μου οὐδεὶς ποῦ
Θ' ἀντιστῇ τὴν πυρωμένην·
Πῦρ ἐγὼ εἶμι, θερμαίνω
Καὶ καρδίαν παρ' ἀντιμύνην.

Προβλήματος 524.

			A		
		H	P	A	
A	Θ	H	N	A	
Υ	M	O	I	P	Ω
		K	A	E	I
			A	T	H
					Γ

Προβλήματος 525.

- Μ αραθῶν.
- Ε λευσίς.
- Η ανάγρᾳ.
- Υ μαλιούπολις.
- Θ ὄλος.
- Ο λυμπία.
- Υ αὔριον.
- Η λις.
- Π άτραι.
- Υ ὄθναι.
- Ν αὔπακτος.
- Ι ὄρναθον.
- Ε ρωπός.
- Ν αὔπλιον.
- Ι ὄρτυς.
- Υ αμία.
- Υ ι πάτη.
- Υ ὄρινθος.
- Υ ὄρα.

* Ἐλευσιν. Τὰ 517, 518 καὶ 519 Κυρία Ἰφ. Α. Πασσαλιῶσου ἐν Αἰετάνομα καὶ κ. Γ. Κ. Ζέρρος ἐν Προύση· τὰ 517 καὶ 518 ἢ δεσποινίς Α. Ι. Σ. ἐν Γουργεβῆ· τὸ 521 ὁ κ. Κωνστ. Μάνος ἐνταῦθα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Χάριν τῶν νέων ἐγγραφομένων συνδρομητῶν τοῦ ἐβδόμου ἔτους τοῦ "Ἐσπεροῦ" ἢ Διεθνήσις ἀπεφάσιον νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν 200 πλήρη ἀντίτυπα τοῦ προηγουμένου ἔκτου τόμου εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν 20 μόνον φράγκων (χρ.). Τὰ 200 ταῦτα ἀντίτυπα παραχωροῦνται τοῖς νέοις Κυριοῖς συνδρομηταῖς, ὅπως ἔχουσι τὴν συνέχειαν ἄρθρων τινῶν καὶ διηγημάτων περιχομένων ἐν τῷ ἔκτῳ τόμῳ.

Ὁ μόνος ἄρτος τῆς ἐκτάτου ταύτης παραχωρήσεως εἶναι ἢ ἐγκαιρὸς καταβολὴ τῆς ἐτησίως συνδρομῆς διὰ τὸ ἐβδόμον ἔτος καὶ ἢ σὺν αὐτῇ ἀποστολῇ τῶν 20 φράγκων, συγκαταβατικῆς ἀξίας τοῦ ἔκτου τόμου.

Ἀμα δὲ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 200 ἀντιτύπων ἢ Διεθνήσις δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ ἄλλα εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην τιμὴν, καθότι τόσα μόνον ἔχει διαθέσιμα διὰ τὸν σκοπὸν τούτον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὸν ἔκτον τόμον πολυτελεῶς καὶ ἐπιχρῶσας δεδεμένον ὄσον νὰ προσθῶσιν 10 φράγκα διὰ τὴν ἀπάντην τοῦ δεσμάματος. Ὁ τόμος, εἴτε δεδεμένος εἴτε ἄδετος, ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐπειδὴ αἱ ἐγγραφαὶ τῶν νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ ἐβδόμον ἔτος ἤρξαντο ἤδη καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξαιρετικῶς διατεθειμένων 200 ἀντιτύπων τοῦ 6 τόμου εἶναι μικρὸς ἀναλόγως τῶν συνήθως ἐγγραφομένων συνδρομητῶν, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιθυμούντων τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἔκτου τόμου ὑπὸ τοὺς ἂνω ἄρτους νὰ ἐγγραφῶσιν ἐγκαιρῶς, ὅπως προλάβωσιν πρὶν ἢ τὰ ἀντίτυπα διατεθεῖσθαι.

* Ἡ Διεθνήσις τοῦ "Ἐσπεροῦ".

Εἰς τὰς πανηγύρεις θέσιν
Ἐπιβλητικὴν κατέχω,
Καὶ εἰς γούματα τὸν τύπον
Τῆς λαμπρότητος παρέχω.

Καὶ ὁ Ἔρωσ τὰς σπονδάς του
Σπένδει δι' ἐμοῦ πολλαίσι·
Ἐν ἐμοὶ εὐρίσκει θάρρος
Κι' ὁ δειλότερος συχναίσι.

Ἐπιστήμονας, λογίους
Σοφωτέρους καθίστω,
Καὶ τοὺς σοβαροὺς ἀκόμη
Πάντοτε εὐχαριστῶ.

Τέχνην ἔχω νὰ ἀλλάσω
Τὴν στογὴν μελαγχολίαν
Μὲ τὴν μαρτικὴν μου ῥάβδον
Εἰς θρονιώδη εὐθυμίαν.

Δοτῆρ εἶμι τῆς θύειας
Καὶ πατήρ τῆς ἀληθείας.
Ταῦτα, λῦτα, θὰ πιστεύσης,
Ἄν ἐν πρώτοις μὲ μαν

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

JOSEPH GARNIER.
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
(Ἐκδ. δ΄.)
Μετὰφρασις
ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΘ. ΖΑΨΙΑ.

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ
1887.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
τῆς
ΑΝΑΤΟΛΗΣ
φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν τοῦ
ἔτους 1887,
ἐκδιδόμενον ὑπὸ
ΑΘ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ.
Ἔτος Στ΄.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1887.

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ
ἐκφωνηθέντων ὑπὸ ἱεραρχῶν καὶ ἱερο-
κλήρων τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας ἀπὸ τοῦ ΑΩΞΑ΄.— ΑΩΠΣτ΄.
Ἐκδίδονται
ὑπὸ
Β. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ.
Τόμ. Α΄.— Δ΄.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1886.
Σημ. Ἡ Συλλογὴ διαιρεῖται εἰς τέσ-
σαρα τεύχη ἢ τόμους ἐκ φύλλων τυπο-
γραφικῶν 13. Τὸ τελευταῖον τεῦχος πε-
ριέχει καὶ χρησιμώτατον λεπτομερῆ Πί-
νακα τῶν περιεχομένων Λόγων, διηρη-
μένων κατ' εἶδος πρὸς εὐκολίαν τῆς
εὐρέσεως τῶν ζητουμένων. Ἐκαστον
τεύχος τιμᾶται ἀργυρῶν γροσίων δέκα,
κατὰβλητέων ἅμα τῇ παραλαβῇ.

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ
ἐν Λειψίᾳ (ELSTER-STRASSE No. 41)
εὐρηνται τὰ ἐξῆς βιβλία·
Ἑσπερον τόμοι Α΄. Β΄. Γ΄. Δ΄. Ε΄.
χρυσόδετοι. Ἐκαστος τόμος τι-
μᾶται φράγκων 50.
Longfellow. Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαβάθα,
ἔμμετρος μετὰφρασις. Χρυσό-
δετον μὲ εἰκόνας φρ. 6.
Ἄγνης Σμιθ. Βλέμματα ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος, μετὰφρ. Ἰ. Π. Δεδεμ.
μὲ εἰκόν. φρ. 7.
Μιχαὴλ Παλαιολόγος. Διήγημα ἐκ
τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ὑπὸ
Ἰ. Π. Δεδεμ. φρ. 2 1/2.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

Πωλοῦμεν ἀπὸ τοῦδε τὰ περίφημα μαχαιροπείρουνα ἐν κιβωτίῳ κατὰ τὴν εἰκόνα ταύτην·

12 τεμάχια, ἦτοι 12 μαχαίρια, ἢ 6 μαχαίρια καὶ 6 πειρούνια, ἀντὶ φράγκων 13.75.

24 τεμάχια, ἦτοι 24 μαχαίρια, ἢ 12 μαχαίρια καὶ 12 πειρούνια, ἀντὶ φράγκων 26.25.

Τὰ κιβώτια ταῦτα εἶναι ἀληθῆς κόσμημα ἐκάστης οἰκίας καὶ τραπέζης.

Αἱ λαβαὶ εἶναι ἐκ τῆς λεπτοτέρας μαρμαρίνου λεγομένης πορσελάνης μετὰ ὠραίων χρωματισμῶν, κυανο-πρασίνου, κυανο-κοκκίνου μετὰ κοσμημάτων κεχρυσωμένων.

Αἱ λεπίδες εἶναι ἐκ λεπτοτάτου μετάλλου πρὸ μικροῦ ἀνακαλυφθέντος, τὸ ὅποιον δὲν διακρίνεται ἀπὸ ἀληθοῦς χρυσοῦ. Τὰ μαχαιροπείρουνα κεῖνται ἐντὸς κομφοτάτης πυξίδος.

Τὸ κατάστημα ἐγγυᾶται περὶ τῆς στερεότητος αὐτῶν. Οἱ ἰδόντες αὐτὰ ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ὠραίᾳ ἐπεξεργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ μετριότητι αὐτῶν τιμῆ.

Παραγγελίας ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμῆματος δέχεται τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα ὑπὸ τὸν τίτλον Waarenhaus „Zur Monarchie“ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἰουσοῦφ Ἰζεδὶν Χάν. 5. Γαλατᾶ. —

Τὰ κιβώτια ταῦτα μὲ τὰ μαχαιροπείρουνα εἶναι ἰδίως κατάλληλα διὰ δῶρα.

BROCKHAUS' CONVERSATIONS-LEXIKON.

Ἐκδοσις Π΄. ἐπηξητημένη καὶ διὰ 400 εἰκόνων καὶ γεωγραφικῶν χαρτῶν κεκοσμημένη.

Τὸ πλούσιον τοῦτο Λεξικόν, ἐν τεύχεσι 240 πρὸς φοίνικας 50 ἕκαστον, θέλει ἀποτελέσει 16 ὀγκώδεις τόμους, ὧν οἱ 11 ἔδημοσιεύθησαν ἤδη.

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται·

Ἄδετος μὲν μαρκῶν 7.50.

Δεδεμένος διὰ λινοῦ μ. 9.

Ἡμιδερμάτινος μ. 9.50.

Ἐπὶ ἐξαιρετικοῦ χαρτου καὶ πλουσίως δεδεμενος μ. 15.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἀδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῇ α΄ ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἀδεν καὶ Κολόμβου τῇ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Οκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὄραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

Πλειότερας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 8).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντησίου τὴν Πέμπτην ἐκάστης ἑβδομάδος τὸ μεσονύκτιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κόρινθον, Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κόρινθον, καὶ ἐκ Κόρινθου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημβρίαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντησίον.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 6 μ. μ. εἰς Φιούμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκλων, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαῦρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβειος.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιούμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.